

სტატუსთა ზელოვნება

ISSN 0132-1307

7

180
1985/4

საქართველოს სსრ კულტურის სამინისტროს
უკვლევითი ჟურნალი

1985

ლაშა თაბუკაშვილი

შენსკან სავალი გზები

ღრამა ორ მოქმედებად და
რვა სურათად

მოქმედი პირნი:

- მარიამი — ორმოცდახუთი წლის
- კახა — ცხრამეტი წლის
- თენგიზი — ორმოცდაათი წლის
- ირინა — თვრამეტი წლის

სურათი პირველი

(სიბნელეში წყნარად შემოდის კლავისინის მელოდია-გაფანტულ ბინდში თანდათან გამოიკვეთება ოთახის კონტურები... შემდეგ ტახტი, მაგიდა, სკამები, წოგნებით საყვ კარადა და გრძელი, ოვალური ფორმის ფანჯარა.

მელოდია წყდება და ოთახი ქუჩიდან შემოჭრილი ხმაურით ივსება. შემოდინ მარიამი და კახა. მარიამი მკლავზე ექაჩება ბიჭს და სკამზე დასვაფს).

მარიამი. (აქოშინებული) მგონი... მგონი დაჭრილი ხართ!

კახა. არაფერია, გამაქარა მხოლოდ!

მარიამი. მაჩვენეთ, მკლავი!

(გახდის ტყავის კურტაკს. კახას მარცხენა ხელი სისხლში აქვს მოთხვრილი)

მარიამი. (სახეზე აიფარებს ხელს) ვაიმე!

(გარბის ოთახიდან. კახა დგება და ფანჯარასთან მიდის, შემდეგ არც თუ დიდი ინტერესით შეათვალიერებს საკუთარ კრილობას. მარიამს ბინტი, პირსახოცი და წყლიანი ტაშტი შემოაქვს).

მარიამი. დაჯეით!

კახა. (კურტაკს წაატანს ხელს) ნუ წუხდებით, ქალბატონო, მე წავალ!

მარიამი. (ძალით სევამს სკამზე) გარეთ მაინც ვერ გახვალთ, დაგიტყენ!

(ძალით სევამს ბიჭს სკამზე. მკლავს ჩამოაბნის და შეხვევას იწყებს. კახა რაღაცას თავისას ფიქრობს და ნაკლებ ყურადღებას აქცევს ამ პროცედურას, ერთ-

ორჯერ შეიკუმუნება მხოლოდ ტკივილისაგან).
მარიამი. (აფორიაქებული) არც კი ვიცი, რატომ იოლია საჭირო... ეხლავე ხისხლს შეგიჩერებთ და სასწრაფოს გამოვუძახებ!

კახა. (სასწრაფოს ხსენებაზე გამოერყევა და ფეხზე წამოხტება) არავითარი სასწრაფო, ქალბატონო, ეხეც საკმარისია!

მარიამი. (ოდნავ დაბნეული მისი რეაქციით) კი მაგრამ, რა მოხდება, რომ გამოვიძახო!

კახა. (რბილად) არ არის საჭირო!

მარიამი. (თანდათან ხელება) თქვენ ფიქრობთ, რომ მიიღივას შეატყობინებენ?

კახა. მიმიხვდით!

მარიამი. (ველავ დასვაფს სკამზე) ხომ არ ვატყინეთ?

კახა. არა!

მარიამი. (მისუსტებული ხმით) რამხელა კრილობაა?

კახა. ჰო, ღრმად შესულა!

(მარიამი უეცრად შებარბადდება და ტახტზე ეშვება)

კახა. რა გემართებათ, ქალბატონო?

მარიამი. (ძლივს პასუხობს) არ ვიცი, ალბათ მალე გამივლის!

კახა. (დგება) წამლებს სად ინახავთ?

მარიამი. სამზარეულოში... თარიღე... ვალოკორ დინი!

კახა. რამდენი წვეთი?

მარიამი. ოცი.

(კახა გადის, ჰკიჭით ხელში ბრუნდება და თვალდახუჭულ ქალს წამალს ასმევს)

მარიამი. გმადლობთ!

კახა. ახლავე უკეთ გახდებით!

მარიამი. (სუსტი ღიმილით) რა სწრაფად შეიცვალა როლები!

კახა. გიშველათ წამალმა?

მარიამი. დიახ,

კახა. (პაუზის შემდეგ) უკაცრავად, მაგრამ თქვენ ყოველთვის ასე იქცევით?

მარიამი. როგორ?

კახა. აი, შუა ჩხუბში რომ შემოვარდით გასაშვებლად

მარიამი. მესმის, ხელი შეგიშალეთ, მაგრამ ის ბიჭი ისე ბრძალ იქნედა დანახს... თქვენ რომ არ ამოვარდებოდით, დანა მე მომხვდებოდა! ასე რომ დახმარების ნაცვლად...

კახა. (ფანჯარასთან მიდის) მოწვევა შეიძლება?

მარიამი. აი, ის სურა გამოიყენეთ საფერფლედ! (პაუზის შემდეგ) ისე რა ვუკაცობაა, ისინი ორნი იყვნენ, თქვენ ერთი. რას გერჩოდნენ?

კახა. (მხრებს იჩჩევს) აბა, რა ვიცი... ალბათ ვიღაცაში შევშავალ!

მარიამი. (დაეკვებით) არცერთს არ იცნობდით?

კახა. (ოდნავ გაღიზიანებული ქალის გამპირახობით) არა!..

მარიამი. ბოდიში!

კახა. აი, ფერიც დაგიბრუნდათ!

მარიამი. საერთოდ არა ვარ ასეთი გულსუსტი... სახელიც ვერ გითხეთ ამ ფორიაქში!

კახა. კახა!

მარიამი. მე მარიამი შევია
 კახა. გმადლობო, ქალბატონო მარიამ, მაგრამ
 ნულარასოდეს ჩაერევი ჩხუბში, ამტვირონ ცაცებმა
 ერთმანეთს თავები, თქვენ რა გენაღვლებათ?

მარიამი. (დაბნეულად) აბა, ასე როგორ შეიძლება?

კახა. (ცვლავ გაღიზიანებით) შეიძლება, შეიძლება მარიამი. თქვენ ასე მირჩევთ?

კახა. (მეგობრულად მოტირალდება და შემებძარი შეხედვას ქალს) ღმერთმა დამიფაროს, მე ჰკუის დარიგებას კი არ გიბედავთ...

მარიამი. (გაიციებს) მიბედავთ, მიბედავთ, მაგრამ გავთ ამის უფლება, ჩემს ვაშო დაიპყროთ... (ცვლავ დასერიოზულდება) ძალიან მადარდებს ეგ კრილომა, მე მხოლოდ გადავიხივებ და...

კახა. არაფერია! (ცვლავ ფანჯარასთან მიდის) რას დაქრიან აქეთ-იქით?! ტუთილად აფეთებენ ხალხს! მარიამი. მილიციელები?

კახა. დიახ!
 მარიამი. ის ორი ბიჭი გაიქცა?

კახა. კიდეც კარგი მოასწრეს. ქალბატონო მარიამ, თქვენი შეზობლები...

მარიამი. მე მგონი არავის დაუნახავს ჩვენი აქ შევსვლა, თუმცა რაზე ვიმარჩიელოთ, ჩავალ და გავიგებ, რა ხდება! (გაღიხ)

კახა. (სწრაფად მოისხამს კურტაკს და ტელეფონზე რეკავს) ლექსო, მანქანას დაახლო და სასწრაფოდ მოდი... ნუგზარის სახელსონო გახსოვს? იმის მოპირდაპირე სადარბაზოსთან! მოიტანა ფული იმ ხვადგამ, ავიღე, მაგრამ მერე დაიწყო უშნო ლაპარაკი და მოკლდა, ერთმა ღვთისნიერმა ქალმა შემეკლდა, დაბლა ეი ჩენი ძმები წრიალებენ და ვერაფერით გავაღწე აქედან... ზედ სადარბაზოსთან მოაყენე მანქანა, ბევრმა დამინახა!

(კიდევს ყურმილს, სიგარეტს უკიდებს და ბოლოს სცემს ოთახში, შემდეგ კარადასთან მიდის და წიგნებსა და ნახატებს ათვალიერებს)

მარიამი. (შემოდის, სულს ითქვამს) ყველაფერი რიგზეა, წავიდნენ უკვე! (სახვევს უსწორებს) გაწუხებთ ტყვილი?

კახა. არა, დამბიფუდა მხოლოდ!
 მარიამი. ახლავე ჩაის დაგაღვივებთ!

კახა. გმადლობთ, მაგრამ მეგობარმა უნდა გაზომიაროს ხუთ წუთში!

მარიამი. ჰოდა, ხუთ წუთში მშვენივრად მოასწრებთ დაღვევას! (ყველიებიან სურას შეავლებს. თვალს) დამქანარა, მე კი ვერც შევაძინე! (გააქვს სურა, ცოტა ხანში ბრუნდება და სუფრას აწყობს)

კახა. მარიამი. აბა, გთხოვთ!

კახა. (ერთხელად შეათვალიერებს ოთახს) თქვენ მარტო ცხოვრობთ?!

მარიამი. დიახ, მარტო! (პაუზა. კახა ჩაის სვამს). მარიამი. გასაღილებლით, მაგრამ თქვენ ისე ჩქარობთ!... (პაუზის შემდეგ) სწავლობთ?

კახა. (მოტირალდება) რა ბრანეთ?
 მარიამი. სწავლობთ-მეთქი?

კახა. დიახ, უნივერსიტეტში! (ფანჯარაში გაიხედავს და ვილაცას უქნევს ხელს) აი, მოვიდა კიდეც!

მარიამი. სთხოვეთ თქვენს მეგობარს!

კახა. არა, სამწუხაროდ ვჩქარობთ ორივე! ამ დღეებში გინახულებთ. დიდი მადლობა ყველაფერს თვის! (გაღიხ. მარიამი მარტო რჩება ოთახში)

სურათი მშობი

(ცვლავ კლავისინის მელოდია. მარიამი მაგდალსთან ზის და რალაცას უკრიკტებს საბეჭდ მანქანას. ლია ფანჯარაში წვიმის ხმაური შემოდის. ზარის ხმა კარზე. მარიამი სათაულეს იხსნის, ღდება და კარს აღებს. ოთახში ვარმავე, წარმოსადეგი კაცი შემოდის)

მარიამი. მობრძანდით, ბატონო თენგიზ!

თენგიზი. საშუაოს ხომ არ მოგწუვიტეთ?

მარიამი. არა, მორგა უკვე!

თენგიზი. ისევ ტექნიკური თარგმანია?

მარიამი. დიახ!

თენგიზი. რატომ მხატვრულ თარგმანს არ მოკიდებთ ხელს?

მარიამი. არასოდეს მიცდია, თანაც სულ სხვა სუბტილია, ჩვენ ხომ უკვე ვისახუბრეთ ამის შესახებ?

თენგიზი. უცნაურია, არც ეი მახსოვდა... მაგრამ მიუხედავად ამისა, თქვენი განთქმებისა და ნიჭიერების პატრონს არ უნდა გაუჭირდეს წესით...

მარიამი. (სიცლით) როგორ მიხვედით ასეთ დასკვნამდე?

თენგიზი. (ჩუმად) მე ვგრძნობ თქვენს პიროვნებას!

მარიამი. (დაბნეული მისი ინტონაციით) ჩა დავლით!

თენგიზი. დიახ, დიახ, ვგრძნობ! თორემ არიან აღმაინები, რომლებაც საერთოდ ვერა ვგრძნობ, ვერ ვხედავ, რალაც ნაცრისფერი ლაქა, სხვა არაფერი!

მარიამი. დაბრძანდით, ბატონო თენგიზ!

თენგიზი. (გამოერკვევა) ჩემი ტელეფონი ისევ გაუშუდა და თქვენის ნებართვით...

მარიამი. დარეკეთ, მე კი მანამდე ჩაის მოვადღებ! (გაღიხ, თენგიზი უხალისოდ მიდის ტელეფონთან, მექანიკურად კრფის ნომერს, შემდეგ კიდევს ყურმილს და ცვლავ რეკავს. ბოლოს თავს ანებებს ამ უაზრო მანიპულაციებს და სკამზე ჩამოჯდება)

თენგიზი. (შემოსულ მარიამს) სულ დაკვირულს იძლევა!

მარიამი. არაუშვს, ცოტა ხანში კიდეც სცადეთ!

თენგიზი. ეს ჩემი უსინდისო ტელეფონი წამდაწუმ ფუჭდება!

მარიამი. (ოდნავი ღიმილით) დიახ, მე შევამჩნიე ეს!

თენგიზი. (შემფოთებული) თქვენი ხომ კარგად მუშაობს?

მარიამი. (ძლივს იკავეებს სიცლის) არ ვფიქრო!

თენგიზი. (დაბნეული ოდნავით) თქვენ რალაცაზე გციენებთ?

მარიამი. ნუ მომაქცევთ ყურადღებას. ხანდახან მომდის ასე... გამახსენდება სასაცილო ისტორია და მიუელი დღე ამეკვატება ხოლმე!

თენგიზი. (დაეჭვებით) დიახ, დიახ, გასაგებია! (მარიამი სულრას აწყობს)

მარიამი. სამსახურში ხომ ყველაფერი რიგზე გაქვთ?

თენგიზი. (მხრებს იჩჩინებს) ვაშენებთ! მარიამი. (ფანჯარაში გაყოფს თავს) რა გაუთავებელი წვიმაა?

თენგიზი. დიდიდან წვიმს! მარიამი. (ჩაფიქრებულ) ზოგ აწუნარებს წვიმის ხმაური. (ხარის ხმა კარზე. მარიამი კარს აღებს. შემოდის თავიდან ფეხებამდე გალუმული კახა, ხელში ვარდების უზარმაზარი კონა უჭირავს).

მარიამი. (გამართმევს ყვავილებს კახას) კარგი ბიჭი ხარ, რომ მოხვედი! შეხედეთ, რამხელა კონაა ბატონო თენგიზ! ეტყობა კახას ჩემი დამკვირვებელი შეეცვალა!

თენგიზი. (მოღუშული დგება) თენგიზი, ბატონო ჩემო!

კახა. (ხელს ჩამოართმევს) კახა! მარიამი. რა არის ეს, როგორ გაიღუმე?

კახა. დღეს უკვე მესამედ ვსველდები და ვმრები! ნამდვილი წარღმვაა ვარეთ!

მარიამი. (პირსახოცი შემოაქვს და ძალით უშმარალებს თმს ბიჭს) როგორ შეიძლება ასე?

თენგიზი. მე ახლა მივხვდი, თქვენ ის ყმაწვილი ხართ, ქალბატონ მარიამს რომ გადაეფარეთ დანაზე არა?

კახა. პრინციპში პირიქით მოხდა, ქალბატონი მარიამი გადამეფარა, მერე მე გადავეფარე...

მარიამი. (ღმილით) მოკლედ ერთმანეთს გადავეფარეთ! ხოლო გუშინ კი კახამ მთელი დღე მატარა ტაქსით ჩემს საქმეებზე! ქუჩაში დამინახა უცაბედად! (ენერგიულად უშმარალებს თავს)

კახა. (თავის დაღწევას ცდილობს) შემიწყალოთ, ქალბატონი მარიამ!

მარიამი. (თავს გაანებებს) აი, ასე არა სჯობია (თმაბურტყნული ბიჭის დანახვაზე ეციონება და საგარცხელს აწვდის)

მარიამი. მაინც რამდენი მატარა გუშინ ტაქსით, არაფრით არ დამტოვა! თქვენ კი არ მოგწონთ ჩვენი ახლგაზრდობა, ბატონო თენგიზ!

თენგიზი. (შემცბარი) მე ეს არ მითქვამს!

მარიამი. კონიაკი მაქვს! (გაღის)

თენგიზი. (პაუზის შემდეგ) ის კი არა, ერთ ჩემს მეგობარს ვუთხარი, ამასწინათ, ძალიან რომ გამოთათხა თქვენი თიაობა, ახლგაზრდების ღანძღვა-გინება მოახლოებული კლიმაქსის ნიშანია-მეთქი!

კახა. (იცინის, შემდეგ შეაფრთხილებს და ხელებს მოიფშვინებს) არ ათბობენ?

თენგიზი. როგორ არა! გცივათ?

კახა. (ცვლავ შეაფრთხილებს) ჰო, ცოტა თითქოს...

თენგიზი. არცაა ვახვაციო, სამჭერ თუ დასველდი და სამჭერ ვაშრით, კონიაკი გმშველით! (მარიამს შემოდის და სუფრას აწყოებს, შემდეგ ყვავილების კონას იღებს და ქალურად ჩაფიქრდება).

მარიამი. რომელ სურათში ჩავდი აშხელა კონა? (ცვლავ გაღის. კახა სკამზე წრიალებს და სახეს ისრებს)

თენგიზი. თქვენ ტაქსზე მუშაობთ?

კახა. (გაკვირვებით) არა!

თენგიზი. ჰო, მე კი ქალბატონ მარიამის სიტყვების შემდეგ გადავწყვიტე, რომ ტაქსზე მუშაობთ!

კახა. არა, მეც მგავარი ვახლდით!

თენგიზი. სწავლობთ? კახა. რა ბრძანეთ?

თენგიზი. სწავლობთ-მეთქი? კახა. დიახ, უნივერსიტეტში. (სახეზე იღვარებს ხელებს)

თენგიზი. რა მოგდით? კახა. რა ბრძანეთ?

თენგიზი. კიდევ გაცივებთ? კახა. არა, გავთბი უკვე!

მარიამი. (შემოდის, ამჩნევს ღია ფანჯარას) უშიშ, ფანჯარა ღია დამრჩინა, გაგყინეთ ალბათ! (მიხურავს ფანჯარას და თვითონაც მაგიდას მიუჯდება) აბა, შევუღდით!

თენგიზი. ქალბატონ მარიამს გაუნარკოს! კახა. კარგად ბრძანდებოდეთ. ქალბატონი მარიამ! (სვამს, ცოტა ხანს თვალებს დახუჭავს და სახეს ისრებს)

მარიამი. დარეკვა რომ გინდოდით ბატონო თენგიზი!

თენგიზი. ჰო, მართლაც... (მიდის ტელეფონთან, კვლავ უწყურადღებოდ კრეფს ციფრებს და უშალავ კიდევს ყურმილს) არ არიან სახლში. არა უშვავს!

მარიამი. ახლა კახას გაუმარჯოს, ძალიან კარგ ბიჭს!

კახა. (თვალდახუტული) გაუმარჯოს! მარიამი. (შემფთვთობს) რა გემართება, კახა?

კახა. (გამოეჩვენება) რა ბრძანეთ? მარიამი. ცუდად ხომ არა ხარ?

კახა. (ცვლავ ისრებს სახეს) არა, მე მგონი, არა! თენგიზი. თქვენი სადღეგრძელო იქვეა, კახა!

კახა. გამოდით!

თენგიზი. გაგიმარჯოთ. მიხარია, თქვენნაირ ახლგაზრდას რომ შევხვდი, თორემ მართალი გითხრათ, ცოტა გული მაქვს გატეხილი თქვენს თიაობაზე!

კახა. (თვალებს ისრებს) კლიმაქსიო?

მარიამი. რა თქვი, კახა?

თენგიზი. (მკაცრად) ქალბატონ მარიამს მაინც მოერიდეთ!

კახა. (არეულ-დარეულად) არა, მე ვერიდები... უფრო სწორად მე მერიდება... მაგრამ თქვენ არა ბრძანეთ რაღაც მოახლოებული კლიმაქსის შესახებ... აღარ მახსოვს... რაღაცას ამბობდით...

მარიამი. რა გემართება კახა? (შემიწინებელი)

კახა. (წმომადგება და შებარბაცდება) ვერა ვარ კარგად... მცივა!

მარიამი. (მიდის მასთან და შუბლზე ადგბს ხელს) დმერთო, თურმე იწვის ბავშვი! (თენგიზის) ძალიან მაღალი სიცხე აქვს!

კახა. (თვალდახუტული) მე წავალ!

მარიამი. სად წახვალ სიცხიანი, რას ამბობ?

კახა. (უნიათოდ უძალიანდება ქალს) არა... არა, ცოტა მცივა მხოლოდ... წავალ... გამიშვით რა! (ხელს გააშვებინებს, მაგრამ კვლავ შებარბაცდება და თენგიზი ძლივს ასწრებს ხელის შემწველებას) უკეთ ვარ, გეფიცებით! წავალ... ძალიან გთხოვთ! (ძალგამოღული ბიჭი ველარ ეწინააღმდეგება მარიამსა და თენგიზს)

მარიამი. ტახტზე დავაწვინოთ!

კახა. არ მინდა ტახტი... (თენგიზსა და მარიამს

ტახტთან მიჰყავთ კახა და ზედ აწვეენენ არ მინდა ტახტი!

მარიამი. (თენგიზს) სასწრაფო გამოიძახეთ, გავარჯერებელია ბავშვი!

თენგიზი. (ტელეფონს ეცემა) გამოითიშა, მართლა გაუშუქდა!

მარიამი. მეზობლისგან დარეკეთ, სწრაფად!

(თენგიზს გარბის)

კახა. (ცბილებს ექცევა) მციო... ვა...ააა!

მარიამი. (გარბის და რაც კი პლედები და საბნები აქვს ზედ ახურავს ბიჭს) ახლავ გათბები, კახა, ახლავ! აბა, თერმომეტრი ჩაიდევ!

კახა. არ მინდა ტახტი... თერმომეტრი... არც თერმომეტრი მინდა...

მარიამი. შენ ხომ კვიანი ბიჭი ხარ, დამიჯერე, გთხოვ! (ძალით უხსნის საკინძეს და თერმომეტრს ილაშქრებს უტენის ბიჭს)

კახა. (ბოდავს) ირინკა, გემები შემოდიან ნავსადგურში.

მარიამი. რა თქვი?

კახა. (წამოიწეხს) გემები... გემები შემოდიან ნავსადგურში... ყურეში... მაგრამ... მაგრამ ძალიან ბევრი შეჩერია!

თენგიზი. (შემობრბის) ახლავ აქ განძებანი!

მარიამი. ბავშვს აბოდებს უყვ!

კახა. (კვლავ წამოიწეხს) არ ესროლო, არ ესროლო, გოჩა! (ტახტიდან წამოიჭრება და საღვთო მიწა წეხს, მარიამი და თენგიზი ზედ დაეკიდებიან, მაგრამ ბიჭი ცოტახანს მიიწვ თან დაათრევს ორივეს ოთახში)

მარიამი. კახა, კახა!

თენგიზი. (აქოშინებული) აბა, რას ჰგავს ეს, დაწყნარდი.

კახა. (უცერად მკაცრად) ხელი არ გაატოვო არცერთმა თორემ გაგაცივებთ სამივეს ადგილზე!

თენგიზი. რაო, რას იძახის?

მარიამი. არ გაბავივით, რა დროს მაგის რკვევაა? ბოდავს ბიჭი!

კახა. (უცერად წყნარად) ირინკა, მამაკიე, ვერ მოვედი გუშინ! რაღაც საქმეები მქონდა! ძალიან დავიღალე, ირინ... აი, ახლა წამოვწეხები, ცოტას წავთვლემ და ყველაფერს მოგიყვები! ხომ არ გეწყინება, ორი წუთით რომ წამოვწევი!

თენგიზი. არა, არ გეწყინება!

კახა. (მთვარეულივით მიდის ტახტთან და შვეიდალ წეხს) მგლოვიარე ბინდებით, იბურება ყვარელა, ვაზით და სიმინდებით მიდის გზა საყვარელი!

თენგიზი. (სულს ითქვამს) ასე ლირიულად არა სჯობია!

მარიამი. (ჩაყვირის ყურში ბიჭს) კახა, კახა, შენი მშობლების ტელეფონი მითხარი!

კახა. (უცერად წამოვდება. მკაცრად) მე მამა მომიკვდა!

თენგიზი. დედა?

კახა. დედა არა მყავს! ცოცხალია, მგრამ არა მყავს! მამა მყავს!

თენგიზი. მამის მამას ტელეფონი გვითხარი!

კახა. (სედიანად) მე მამა მომიკვდა!

თენგიზი. აზრი არა აქვს გამოითხოვას!

მარიამი. რა ვქნა, ვის შევატყობინო? (თერმო-

მეტრს ამოუღებს ილილიდან) დემეტო ჩემო, რა მოკვდარით!

თენგიზი. ორმოკვდარით?

მარიამი. (სასწრაფოვით) რა წყალს ვეცე! სად არიან ამდენხანს, ცოცხლად იწვის ბავშვი!

თენგიზი. (ობტინისტურად) წუთიწუთზე აქ განძებანი!

კახა. რამდენი გემია, ირინ! დიდი, ხავსმოდებული კარველები! არასოდეს მინახავს ამდენი გემი ერთად! ბურთი კი დახტის, დახტის, აღარ ჩერდება, ნერვები წილი! ირინკა, სად მიდინარა! ვეღარ გეჯერა, ირინკა! (მოულოდნელად შვეიდალ) ნისლში გაქრა... ნისლში გაქრა... ნისლში! (თვალებს დახუჭავს და უღონოდ გადავარდება ბალშებზე)

მარიამი. რა ვქნა, რა წამალი მივცე! მოდით მაგარდ შევფიქროთ და ოფლი მოვადინოთ!

თენგიზი. დეკას ჩიი მაქვს, თუშეთიდან ჩამოტანილი!

კახა. ლექსო, ზვალ საკონტროლო გვაქვს გეომეტრიკაში ხომ იცი, რა ტიპია ქოთქოთა?

თენგიზი. (უცერად გაეცინება) ქოთქოთა ჭინ არის?

კახა. (კვლავ წამოვდება) ქოთქოთა ჩვენი გეომეტრიის მასწავლებელია! (მარიამი და თენგიზი ცოტახანს გაოგნებული შეჰყურებენ აბსოლუტურად ფხიზლად მოშორილ ბიჭს)

თენგიზი. მადლობა დემეტოს, გონს მოვიდა!

მარიამი. (მეღვლით) ახლა მიიწვ მითხარი, კახა, თქვენების ტელეფონი!

კახა. მგლოვიარე ბინდებით იბურება ყვარელი...

სურათი მისამ.

(კლავისინის მელიოდა. მარიამი ფეხისწვერებზე დღის ოთახში. კახა ტახტზე წეხს, თავზე მარიამის ნაქსოვი ქუდი ახურავს, გვერდზე სკამი უდგას, სკამზე წამლები და ქიჭა. ტახტთან „სულდრა“ დგას. კახას სწინავე. მარიამი ბალშს გაუსწორებს და ამ დროს გარინდება ტელეფონის მკვანე ზარი გაკვეთს)

მარიამი. (სწრაფად იღებს ყურმილს, ბიჭს რომ არ გაეღვიძოს) გისმენთ... გამარჯობათ, ბატონო თენგიზ... სინჯავ... მთელი დამე იბორგა... ახლა დამძინა, მხოლოდ... არა, ერთი კვირით გავინთავისუფლდები... სახლში წამოვივდი სამუშაო... ახლა თითქმის აღარა აქვს სიცხე... აღარც აბოდებს! აღარაფერი საჭირო... ყველა წამალი ვუშოვე... თანამშრომელმა მომიტანა! ექიმიც გამოიძახებული მყავს! გმადლობთ, კარგად ბრძანდებით! (ყურმილს კიდებს და მოტრიალდება. თვალგახელილი კახა უხმოვდ უყურებს მას) გაიღვიძე?

კახა. დიახ! (პაუზის შემდეგ) მოკლედ თქვენს სახლავფორთოდ გავეჩინოვარ ამ ქვეყანაზე! რა ჰქირ მებტავა მინც, ვერ გამიგია!

მარიამი. ფილტვების ანთება გაქვს!

კახა. (გაკვირვებით) ცხოვრებაში არ გამშობლარავა ვადა! ბუნდოვანად მახსოვს, მთელი დამე ჩემს სას-

თუმალთან გაატარეთ... თვალბეც უძილო გაქვთ? რატომ გეცინებათ?

მარიამი. ძალიან ვინდება ჩემი ჩეფიჩი!
კახა. (თავზე მოვიღებს ხელს) კარგი სანახავი ვარ?
მარიამი. არ გაბედო მოძრობა!
კახა. გემორჩილებით, მაგრამ ქუჩაში ასე ხომ ვერ გავალ?

მარიამი. (გაოცებული) ქუჩაში რა გინდა?
კახა. მიხედეთ რა, უნდა ჩავიკვა!
მარიამი. კახა, არ გადაშრო, რას აპირებ?
კახა. უნდა წავიდე, ქალბატონო მარიამ, აბა, აქ ხომ არ დავრჩები?

მარიამი. რატომ ვერ დარჩები?
კახა. უკვე კარგად ვგრძნობ თავს!
მარიამი. უმაწილო, თქვენ ფილტვების ანთება გაქვთ, გესმით ამ სიტყვების მნიშვნელობა?
კახა. ძალიან ვთხოვთ, გამიშვით რა!
მარიამი. გუშინაც მთხოვდი წვიმაში გაშვებას, ორშაბათდარით რომ გქონდა სიცხე!
კახა. ახლა ხომ აღარა მაქვს, თქვენ თვითონ არა თქვით?

მარიამი. კახა, ტონა წამლის წყალობითაა, დროებით რომ დავივარდა ტემპერატურა... და საერთოდ რა ბავშვობაა ეს, გვირდება?

კახა. ეგ მომენტიცაა! თანაც ხომ შეიძლება თქვენთან სტუმრები მოვიდნენ!

მარიამი. ჩემთან თითქმის არავინ დადის! მოკლედ, ექმე როგორც იტყვის, ისე მოვიქცევი! როგორ იციან სუფრაზე თქმა მოქიფებმა? მოსვლა თქვენც ნება იყო, ბატონო, წასვლა კი...

კახა. (დახედავს და ასუნდოს) დიანახავს, გულგახეთქილი ეს რა არის?

მარიამი. (ირონიულად) აბა, როგორ ავიხსნა?
კახა. და თქვენ...

მარიამი. (შევიდა) რა მოხდა მერე, ყოველ მოწყალების დას უწევს ამის გაკეთება. (იციინის) სხვათაშორის ჩემი პირველი წერილი ამასთან დაკავშირებით მივწერე მთავრობას. შვიდი წლის ვიჯავი მაშინ. ომში ვითხოვდი გაშვებას, მოწყალების დადი!
კახა. მოწყალეო ქალბატონო მარიამ, ხომ არ გახსოვთ, რას ვთვლავდი გუშინ?

მარიამი. (ღიმილით) ვინ არის ქოქოთა?

კახა. (გაკვირვებული) ქოქოთა? (სიცილი უტყდება) აა, ჩვენი მასწავლებლის მეტახელი იყო სკოლაში. ერთხელ ბებიარჩემი გამოიძახა, რომელიც, სულ ცოდილო, და ცოტა მსუბუქად არის ქართულზე!
მარიამი. რატომ?

კახა. თვითონ როგორც ამტკიცებს, პეტერბურგში მდებარე სწავლა-განათლების გამო! ჰოდა ჩემმა თერგდალეულმა ბებია არც აცია, არც აცხელა და პატყეცმული ქოქოთაო, ასე მიმართა ჩემს მასწავლებელს!

მარიამი. (იციინის) ბატონმა ქოქოთამ რა უპასუხა?

კახა. თქვენც გადაგრიეს ამ ბავშვებმა ქალბატონო... (უერგად საბანს შემოიხვევს ტანზე და ტანტრიან წამოხტება) წავალ რა, ძალიან ვთხოვთ!

მარიამი. არ გაბედო! (ხელს კრავს და ტანტზე წამოაქცევს) ახლა ისე ხარ დასუსტებული, რომ მეც მოგერვები! აბა რა გიყო, კახა? მართლა ხომ არ გავი-

შვეს სიცხიანს, ფილტვების ანთებით ქუჩაში? ერთ შედღავას გავიწვე მხოლოდ, ჩემს ხალათს და ფტრანსაც ტანს დაგიტოვებ...
ტანს დაგიტოვებ და ხანდახან ადგომის უფლებასაც მოგცემ. რახან ასე შეგხარა ამ ქოთინის დანახვამ: (სუნდოზე ანიშნებს)

კახა. გამდლობთ, მაგრამ...
მარიამი. (შეაწყვეტინებს) ერთი გამოსავალი გაქვს, დაურკვე თქვენებს და როგორც ისინი გადაწყვიტენ, ისე მოვიქცეო! ძალიან უხერხულად ვგრძნობ თავს დღეაშენთან, რატომ არ შეტყვი ტელეფონის ნომერს?

კახა. (ჩუმად) მე დედა არა მყავს!
მარიამი. მამა?

კახა. მამა ხუთი წლის წინ დამელუპა!

მარიამი. (პაუზის შემდეგ) დედა გახსოვს?
კახა. (ნერვიულად) დედაჩემი ცოცხალია!

მარიამი. (დაბნეულად) მამატი, ვერ გავიგე... ეს ტესტია ასეთი?

კახა. (მოშლულად) არა, რა ტესტი და რა გამოცანა... თუ არ გეწინებთ სხვა თემაზე ვინაუბროთ!

მარიამი. კი მაგრამ, შენ სად ცხოვრობ?

კახა. ბებიასთან!

მარიამი. ჰოდა ბებიას დავურევოთ!

კახა. იციო, რა...
მარიამი. რა?

კახა. თუ მართლა არ გაწუხებთ, დავრჩები მარიამი. (რალაცას ხედება) კარგი, დარჩი! შენ მე არ შემაწუხებ! მოდი, ახლა, სიცხე გავიწოვო!

კახა. (ძალაგამოცლილი მიეცევენა ბალოშზე) გავიწოვო.

მარიამი. (დაბერტყავს თერმომეტრს) შენ თვითონ როგორ გრძნობ თავს?

კახა. (მომქრალი ხმით) უკეთესად! ქალბატონო მარიამ, ვინ იყო ის კაცი, გუშინ რომ...

მარიამი. თენგიზი, ჩემი მეზობელი!

კახა. რამე ხომ არ ვაწყენინე!

მარიამი. არა, არაფერი!

კახა. რომელდაც მომენტში გავითიშე...

მარიამი. ჩემი ბრალია, ფანჯრის დახურვა რომ დამავიწყდა, იცი, მარტო ვცხოვრობ და რადეცნაირად გადავეჩერე სხვაზე ზრუნვას, უყურადღებო გავხდი!

კახა. თქვენ სად მუშაობთ?

მარიამი. ერთ-ერთ კვლევით ინსტიტუტში, ინგლისურის ეგრეთწოდებულ სპეციალისტი გახლავარ! შენ ფლობ რამე ენას?

კახა. ინგლისურს მასწავლიდნენ სკოლაში, ბათ მაი ინგლიშ იზ ქვათ ფუარ!

მარიამი. გადაგვიყურა?

კახა. თითქმის, სიმღერა მახსოვს მხოლოდ... მაი ბონი!

მარიამი. (გალიმბებს და ჩუმი ხმით იწყებს) (კახა აყვება მას. ქალი და ბიჭი მღერაინ)
მარიამი. მშვენიერი პარონონსი გაქვთ, უმაწილო! უნივერსიტეტში სხვა ენას სწავლობ!

კახა. (უხალისოდ) არა, იგივეს. (პაუზის შემდეგ) მე თქვენ მოგატყუეთ, ქალბატონო მარიამ!
მარიამი. არ მესმის!
კახა. მე მართლა ჩავაბარე უნივერსიტეტში, ცოტა ხანს ვისწავლე კიდეც, მაგრამ მერე დამიპირეს...

წელიწადი ორჯერ და სულ რამდენიმე თვეა, რაც ციხიდან გამოვდილი!

მარიამი. თუ არ გსურს, ნურაფერს მომიუყვები! კახა. არა, სამარცხვინო არაფერი ჩამიდენია! პირველად ჩხბედი დამპირებს, მეორედ უცხად რაღაც ამდაგვარზე... ასე რომ, დიდხანს არ მაყურადებ!

მარიამი. კი მაგრამ, ახლა ხომ შეგიძლია აღიღინო თავი უნივერსიტეტში?

კახა. რასაკვირველია!

მარიამი. (გულტბრყვილ გამომცდელით) თუ ეს შენთვის არ შეიძლება?

კახა. (გაკვირვებულ) რატომ არ შეიძლება?

მარიამი. იქნებ არ მოგცენ მაგის უფლება?

კახა. ვინ?

მარიამი. აი, იმ შენმა ამხანაგებმა?

კახა. (განცვიფრებთ) ჩემმა ამხანაგებმა? (უცერად ყველაფერს ხვდება და სიცილ უტყდება) არა, ქალბატონო მარიამ, მე კანონიერი ქურდი არ ვახლავარ, ასე რომ, ჩემი სწავლა-განათლება არავისში გამოიწვევს პრობლემას! თქვენ გადაწყვიტეთ, რაზან ციხეში ვიჯიქ... (ისევ სიცილ უტყდება, შემდეგ დასერიოზულდება) მე არც ქურდი ვარ, არც ბოროტ-მოქმედი, ისე მივედ-მოვედები რაღაცას, რასაც თავისთავად კანონი კრძალავს! მოკლედ, ცოტა აწეწილად ვცხოვრობ, სხვა არაფერი!

მარიამი. ბოდიში!

კახა. რა გპირთ საბოდიშო, ახლა მართლაც და ძალიან ძნელად გასარკვევი გახდა, ვინ ვინ არის? ფიზიკოსი წვენიეში მიდის სამუშაოდ, გლეხი პლეიბოზას ცდლობს, ხელშეწყობს ბუღალტრებს, მუშა ქურდობს, ქურდი შექსპირის სონეტების თარგმანს დეკლამებს, ჩემი სამაგიდო წიგნიაო, ექიმი თვითონ ნარკო-მანობს, სპორტსმენი სპეკულიანტობს, და ასე შემდეგ...

მარიამი. ერთი სპორტსმენი, ერთი ექიმი, ერთი ფიზიკოსი! რატომ განაზოვლებ?

კახა. ეს უკვე არითმეტიკაა!

მარიამი. გადარწმუნებას არ დაგიწყებ... შენს ასაკს ახსიათებს თავისებური ექსტრემიზმი!

კახა. რა შუაშია ასაკი?

მარიამი. იმ შუაშია, რომ კრიტიკული პათოსის უფლებას საუთარ თავს, უფრო ხშირად ისინი ამ-ლევენ, ვისაც ჯერ მინიმალური სარგებლობაც არ მოუტანია საუთარი ქვეყნისთვის! არ გეუწიოს!

კახა. რადის უნდა მომეწირო ამ სარგებლობის მოტანა?

მარიამი. არ იფიქრო, რომ ჩემს თავს ვგულისხმობ! უბრალოდ არ მიუვარს, როცა ხელაღებით იწყებენ ყველს და ყველაფერს ლანძღვას. დაუბობ: არ მიუვარს!

კახა. (უცერად გაიცინებს) ძალიან მომძებოთ საწყალ ავადმყოფს!

მარიამი. (ისევ დიმილით) თავს ნუ მაცოდებ! (გაღის და ხალაით და ფლოსტები შემოაქვს) რასაკვირველია, ცოტა პატარა გეგნება, მაგრამ რას იზამ?

კახა. თქვენ სამსახურში არ მიბრძანდებით?

მარიამი. არა, სახლში წამოვიდვარ სამუშაო!

კახა. ქალბატონო მარიამ, შეიძლება ჩემს ამხანაგს დაურტყავ?

მარიამი. ამას რა კითხვა უნდა? მე გვერდით

ოთახში ვიქნები, თუ რამე დაგვირდა, დამიხსენებ! ტელეფონს ლოგინთან ჩაგირთავ! (ტელეფონი უკვე დატოვებულია)

კახა. (ყურმილს აიღებს და ნომერს კრებს, ხმა-დაბლა) გამარჯობო, მის პირინ! მე ერთი უმიდლოდ შევეკარებულნი, წნეობითა და კეთილშობილი წარბეებით აღსავსე ახალგაზრდა ვახლავართ!... სულ ტყუილად მერჩებები, ირინკა, ფილტვების ათება იმდემართა...

კახა, რა საუადმყოფო, (უფრო ჩუმად) იმ დღეს რომ გიყვებოდი იმ ქალზე, მარიამზე... სწორედ მასთან!

სახლში მომარტყა მალაბა სიცხემ და ახლა უსინდისოდ ვარ წამოკორტილებული ტახტზე... ისე, ზრდილობისათვის გადაწყვიტე ვიზიტი გამეკეთებინა...

რაც არ უნდა იყოს, ჩემი გულისთვის დანის ტრიპლში შემოვარდა! (ციინს) რას სულულობს? სულ სხვა რომის ქალია... და საერთოდ ნუ გაქვს გადაწყვეტილი,

ჩემი მთელი საქალეთი ჩემზე ნადირობს! მოდი და თვითონ ნახავ! კარგი, საოკრად კარგი აღამინია, ლექსო მოგიყვანს, მისამართი იცის! პო, მართლა,

ბებიჩემთან გაიარე და საპარტი, კილის „ჩოქი“ და პირსახოცი წამოიღე! გელოდები! (ცილებს ყურმილს,

კურტაკს გადაწვდება, პისტოლეტს იღებს გულის ჯიბიდან და ლეიბის ქვეშ ინახავს, შემდეგ სიგარეტის კოლოფს ხსნის და ჯიბიდან ასანთს იღებს).

მარიამი. (შემოდის) როგორ შეიძლება ახლა სიგარეტი?

კახა. გემორჩილებით! ქალბატონო მარიამ, გავკანინებდი და ერთ გოგონას აქ ვიხივე მოსვლა, რაღაც უნდა მომიტანოს!

მარიამი. შენ მართლა გადამალე ბოდიშებით! მოდი, შევთანხმდეთ, თუ ვმეგობრობთ, მორიდება არ იყოს!

კახა. ნუ გვიკვირთ, ცოტა უჩვეულო სიტუაციაში აღმოჩნდი!

მარიამი. ერთ საათში გასადილებ!

კახა. ნამცეცხვს არ დავკოვებ!

მარიამი. ყოჩაღ, ახლა მომწონხარ! (გაღის. კახა გვერდს იცვლის და კვლავ ჩასოფლებს, მარიამი მოულოდნელად უკან ბრუნდება, ჩამინებულ ბიჭს რომ დაინახავს, წამით შეჩერდება, შემდეგ მიდის მასთან და საპანსა და ლეიბს უსწორებს. უცებ თავისდაუნებურად იარაღს წაატანს ხელს. დაბნეული ატრიალებს ხელში, შემდეგ მოუხერხებლად წიგნების კარადაში ინახავს, კახა ამ დროს თვალს გაახელს, დაინახავს ან მომიწებს და ჩაახველებს).

მარიამი. (მოხიზდავს) გაიღვიძე?

კახა. დიახ.

მარიამი. უცებდელ წაწაწდი შენს რევოლვერს!

კახა. (ღიმილით) ეგ რევოლვერი არა!

მარიამი. ამა რა არის?

კახა. პისტოლეთია!

მარიამი. ძალიან მინიწნელოვანი დაუსტებდა!

სამწუხაროდ, უფლებდა არა მაქვს გითხრო...

კახა. თქვენ ყველაფერს უფლება გაქვთ, ქალბატონო მარიამ, მაგრამ...

მარიამი. რა მაგრამ?

კახა. დამიბრუნეთ ეგ რკინის ნაქერი, უმაგისოდ აუადამუფი მოწყენილად იგრძნობს თავს!

მარიამი. დაბლა მალაზიაში სათამაშო ტანკი იუილება!

კახა. მართლა ჩემი არ გეგონოთ, შესანახად მომბარეს!

მარიამი. (ნაღვლიანად) კახა, რად გინდა ეს რეპიტოლუტი?

კახა. ისე, მიყვარს იარაღი!
მარიამი. რას იზამ, განიარაღების პრობლემა ჩემზე უფრო კვიანმა ხალხმა ვერ გადაქარა! დროებით მაინც იყოს აქ!

კახა. კი, ბატონო! (ზარის ხმა კარზე)
კახა. (წამოღება) ეს ალბათ ირინჯაა! (მარიამი კარს ალტებს. შემოდის ლამაზი, კიკინებიანი გოგონა მხარზე გადაიდებული ჩანთით)

მარიამი. მობრძანდით!
ირინე. (შეათვალისწინებს ოთახს. კახას არც შეხედვს) ბედნიერი იყოს ჩემი ფეხი ამ ოჯახში! თუ დაავრიდით, ჭერ მარჯვენა შემოვლივ კარის ზღურბლზე.

კახა. (უხერხულ მღვდამპროვებაში ჩაგარდნილი) ირინჯა, ნუ მაიმუნობ!

მარიამი. დაბრძანდით!
ირინე. გმადლობთ! (კახას) თქვენი საპარსი და პირსახოცი ინებეთ, მილორდ! კბილის ჩოთკი და საპონიც მანდვე ეძებეთ! (ლოგინში ჩაუვლებს ჩანთიდან ამოღებულ ტუბარსს)

კახა. ერთი წამით მიხივდეთ, უნდა ჩავიცვა!
ირინე. (ცოვად) მე შემძლია, არც მივიხედო! (მარიამი ჩაიციუნებს და გვერდით ოთახში გადის)
კახა. (ხალათს იცვამს) როგორ იქცევი? რა დღეში მაგდებ?

ირინე. (ტაშს შემოკრავს) როგორ გიხდება? ბეჭეტში გაქვს ოღონდ ცოტა განიერი!

კახა. ქალმა შემოიკვლია, შვილივით მივლის, შენ კი...

ირინე. (მოულოდნელად მორჩილად) მამატიე, მაგრამ ისეთი განწყობით მოვდიოდი... ეტყობა, მართლა ნორმალური ქალია!

კახა. მადლობა ღმერთს, რომ მიხვდი!
ირინე. ნეტა ჩემს სახლში დაგმართოდა ეგ ფილტვების ანთება! რამდენიმე დღე მაინც დაგამწყვდევდა, მოგავლიდი, მოგფერებოდი... შენ ხომ სულ გაქცევაზე ხარ, ერთხელ არ შეარგებ ადამიანს თავს!

კახა. (რბილად) ძალიან გთხოვ, მოეფერე და ბოლოში მოუხადე მარიამს, მე შხაას მივიღებ და გავიპარასვ მანამდე!

ირინე. გაყოფდი? რა დროს შხაპია, ფილტვების ანთება გაქვს!

კახა. რაც გთხოვე, ის გააკეთე! (გაღს)

მარიამი. (შემოდის) რატომ დგახართ ფეხზე, დაბრძანდით!

ირინე. ჭერ კახას დავალება უნდა შევასრულო!

მარიამი. რა დავალება?

ირინე. ბოდიში უნდა მოგიხადოთ!

მარიამი. (ცოვად) არ არის საჭირო!

ირინე. აქ რომ მოვდიოდი მილიონი სულელური აზრი მიტრიალებდა თავში! მაგრამ ერთი გამართლება მაქვს, მე ხომ არ გიცნობდით!

მარიამი. მარიამი!

ირინე. (ცნობის უკეთეს) ირინე!
მარიამი. ახლა მაინც დაბრძანდით!

ირინე. არა! მე კიდევ ერთი დავალება მაქვს შეასრულებელი!

მარიამი. რა დავალება?

ირინე. კახამ მოთხრა მოეფერე ქალბატონ მარიამსო, მაგრამ...

მარიამი. მაგრამ?

ირინე. მაგრამ მე რატომღაც მისი დავალების გაგრძელება გამიჩნდა ასეთი სურვილი.

მარიამი. (ოდნავი ირონიით) ასე სწრაფად?
ირინე. დიახ, ასე სწრაფად! (მკლავებს გაშლის, მარიამს ჩაეხუტება და აკოცებს. შემდეგ მორტიანდება და ვაკეოხუტლად ჩაეშვება სავარძელში) ახლა დაჯდომაც შეიძლება!

მარიამი. ვისადილოთ!

ირინე. გმადლობთ, მე ლექსოსთან ვისადილდე!

მარიამი. ლექსო ვინ არის?

ირინე. კახას ერთადერთი ნორმალური მეგობარი! თუმცა მთლად ნორმალური არც ლექსოა, ეგეც გვარაიანი უფშვიტინებს!

მარიამი. (სიცილით) ამომწურავი დახსიათებაა!
ირინე. არა, ისე კარგი ბიჭები არიან! ლამაზები. დახვეწილები, ნაყოთები, ოჯახიშვილები და ასე შედეგ, მაგრამ ყველა... არ ვიცი, რა სიტუა ვიხმარო!

მარიამი. უფშვიტინებს?
ირინე. არა, ეგ თავისთავად! მოკლედ, რომელი როლის და სად მოიტებს კისერს, ალაპა უწყის! მე მგონი უბრალოდ ინფანტილურები არიან!

მარიამი. ირინე, ერთი რამე უნდა გკითხო!

ირინე. ბრძანეთ!

მარიამი. კახას შობილები პუკავს?

ირინე. მამა მოუყვდა, ინფარქტით. სულ ახალგაზრდა კაცი...

მარიამი. დედა?

ირინე. ჰოო, ეგ რთული საკითხია! დედამისი ცოცხალია, მაგრამ კახა უკვე ოთხი წელია, რაც ბებიასთან გადასახლდა...

მარიამი. რატომ?

ირინე. იმიტომ, რომ ქალბატონი ქვრივი ნინო ქვეკვაძისაგან განსხვავებით, ერთი წლის თავზე გათხოვდა კახას მამის საუკეთესო მეგობარზე. შექსპირის არ იყოს, ჭერი ის ფეხსაცმელი არ გაცვეთოდა, რომლითაც ქმრის კუბოს მიუყვებოდა... და ასე შემდეგ! კახა მაშინ თოკიდან ჩამოხსნეს!

მარიამი. თავს იკლავდა?

ირინე. დიახ! თხუთმეტი წლის ბიჭი უკეთეს რას მოიფიქრებდა? მეტე ბებიასთან გადასახლდა და სულ აეწეწა ცხოვრება!

მარიამი. კი, მაგრამ, ბებია?

ირინე. ო, ეს ტიპური, სათნო და შვილიშვილზე გადაფრთხილი ბებია არ გეგონოთ! დღეში ასი გრამი „რე-მარტინი“, სხვას არა სვამს. და პასიანს გონების დაკარგვამდე, ეგოიზმის ფორმულა ისე ფულს აძლევს ხოლმე... ძუნწი არ არის. მოკლედ არსაიდან ხმა, არსით ძახილი, მშობელი შობილს არას ეტყოდა!

მარიამი. (ჩაფიქრდება) გასაგებია!

ირინე. უუუჰ, ახეულა ინფორმაცია ერთხმად არასოდეს გამიცია! (აკეოდება მარიამს) იცით, თქვენს ლამაზი ხარო! მე კლასიკურ ნაკვეთებს არ ვვულის-

ხმობ, რაღაც სხვაწიარად, უცნაურად ლამაზი ბრძანდებით!

მარიამი. აბა, რა გიპასუხო?

ირინე. რა უნდა მიპასუხოთ, მე თქვენთვის არაფერი მიყთხავს? (ციინის, დგება და კვლავ მოეხვევა ქალს) ახლა ხომ ხვდებით, რატომ დანდა კახა თქვენი ყურადღებისაგან. შურუნველობა და სითბო იგრძნო, ოჯახური სითბო, რაც არასოდეს ჰქონია!

მარიამი. (ღმობლით) მაგრამ, მალე ექნება, არა?

ირინე დიახს! თქვენ ხომ გჯერათ?

მარიამი. მჯერა!

ირინე. ერთხელაც უნდა გაცოცხოთ! (კონცის მარიამს) მე შეიძლება თქვენზე ცოტა შექანებულია შთაბეჭდილება დავტოვო, მაგრამ რა ვქნა, ისეთი გრძობა გამიჩნდა, თითქოს დიდი ხანია გიცნობთ და მიუყარხართ! მიუხედავად იმისა, რომ საქმოდ დინტანციური ხართ! (ოთახში გაუბედავად შემოდის ვაპარსული და ხალათში შეფუთული კახა)

მარიამი. (მკაცრად) ახლავ ჩამოიცივი, თავზე ჩემი სავარელი ჩეფჩიცი! (კახა დაუყოვნებლივ ასრულებს მარიამის ბრძანებას)

ირინე. (ასევე მკაცრად) და უღაპარკოდ ლოგინში! (კახა თავს ჩაქინდრავს, პატიმარივით დაიწყობს: ზურგსუკან ხელებს და ლოგინისკენ წევა)

კახა. გემორჩილებით, ოღონდ წუთით მიიხედეთ თუ შეიძლება!

(მარიამი და ირინე შეტრიალდებიან. კახა სწრაფად გაიძრობს ხალათს და წევა)

მარიამი. მე უნდა წავიდე ცოტა ხნით, სადილი მაცივარშია ირინე, იდიასხდის! (პლანქის მოიკვამს, და ზონტს იღებს) მგონი, წვიმას აიარებს ისე. (ვადის)

კახა. (პაუზის შემდეგ) ხომ გითხარი?

ირინე. მართლაც კარგი ქალია!

კახა. გუშინ მესიზმრე!

ირინე. (ინტერესით) როგორ?

კახა. ბუნდოვნად მახსოვს, რაღაც კატასტროფულად სექსუალური სიხმარი იყო!

ირინე. (ხეხად) გაიტყუებთ, მილორდ!

კახა. დექსო რატომ არ მოვიდა?

ირინე. მოვიდა, ყველა ხომ არ შევეცვით იმ ქალს!

კახა. (ამოოხრებს) სწორია, მეც საქმოდ თავხელურად გავმინაურდი!

ირინე. როგორც ვატუბო, ძალიან მოგწონს აქ!

კახა. იცი, მართლა კარგად ვგრძნობ თავს, დავისვენე!

ირინე. (მოულოდნელად) ამას წინათ სიყვარული ამიხსენს!

კახა. (ხმას გაინახებს) დედა, რა ბედნიერი ხარ! ვინ?

ირინე. მშალი, ქერა და ცისფერთვალემა ბიჭი!

კახა. დედა, რა კარგია!

ირინე. ნუ მაიმუნობ, შენ არასოდეს გითქვამს ისეთი სიტყვები!

კახა. (იგივე ინტონაციით) დედა, თურმე რა საძაგელი ბიჭი ვყოფილვარ!

ირინე. მე არა ვხუმრობ! (სიგარეტს უკიდებს და ბოლთას სცემს აჭეთიქით)

კახა. ნუ ეწევით ავადმყოფის ოთახში! ან ავად მყოფსაც მოაწვეინეთ!

ირინე. როგორი თვითდაჯერებული ხარ, ექვანო! ბასაც არ კადრულობ!

კახა. ღმერთმა ღამიფაროს! მე შენი მჭერაა, მჭერაა! ირინე. მე კი არა მჭერა!

კახა. (ნაძალადევი განცვიფრებით) ვისი, საყუთარი თვის?

ირინე. მორჩი! შენი არა მჭერა!

კახა. ბატონო, ბატონო!

ირინე. ვინ იყო ის მწვანე ყირაფი, რვაჯერ რომ ეცეკვე ლლასთან!

კახა. რა კარგია, ფერებით რომ აზროვნებ! მწვანე ყირაფი... ცისფერთმიანი, ქერა თვალემა მიქნური...

ირინე. ცისფერთვალემა, ქერათმიანი!

კახა. ბოდიში. შემეშალა. სასწრაფოდ გადავივადე თმს და თვალებსაც, მაგრამ მწვანე ყირაფს მაინც ვერ ვიხსენებ!

ირინე. რა ვიცი, ვერაფრით ავაწიწიკენს ერთბაშის!

კახა. (დაღლილად) რა სისულელეებს იგონებ, ირინე!

ირინე. ზო, მილიციამ ვერ გამოგტეხა ვერცერთხელ და მე რას მოგერევი?

კახა. (ხმას აუწევს) მართლა არ ვიცი, ვიზე მეუბნები!

ირინე. არ ვიციც დედა იცინოდა, ვიციც დედა ტროლო!

კახა. (სიცილი წასკდება) რაო, რაო?

ირინე. არ ვიციც დედა იცინოდა, ვიციც დედა ტროლო! — ძველთბილისური ანდაზა.

კახა. (პლურსინად) მოდი ჩემთან, ჩემო პატარა ძველო ბიჭო, მართლა საოცრად მომეხატრე!

ირინე. (ცრემლიანი ღმობლით) მეც მომეხატრე! (ისკუპებს და თავზე დააცხრება ბიჭს)

კახა. ირინეა, ფრთხილად: გადავადება!

ირინე. გადამედოს, იქნებ მეც მინდა ფილტვების ანთება მქონდეს! მარიამი ორვიცს შეგვიყვებლებს!

კახა. (თავს გაინთავისუფლებს) ვინ არის ის ქერათვალემა, ცისფერთმიანი ახალგაზრდა?

ირინე. ცისფერთვალემა, ქერათმიანი...

კახა. ვინ არის-მთქი?

ირინე. ზო, მები საქმე არა მაქვს, მაგასაც გაგაღახინებ!

კახა. (განცვიფრებით) ვინ უპირებს გაღახინებს?

ირინე. (თავზე წაივლებს ხელებს) დედა, რა თაღლითია! კაცი ვეღარ მიბედავს შეხედვას ამ ვეღურის შიშით... თუმცა, იმ ქერა ბიჭს შენ ვერ მოერევი, კარატისტია!

კახა. ნუ, თუ კარატისტია, უნდა დავუთმო შენი თვი, სხვა რა გზა?

ირინე. რატომ არ შეკითხები, მე რა ვუპასუხე?

კახა. რა უპასუხე?

ირინე. შენი ფოტოსურათი ამოვიღე ჩანთიდან და ვაჩვენე! სხვათაშორის ღირსეულად მოიქცა, შეტრიალდა და წავიდა. ცოტა შემეცოდა კიდევ!

კახა. ირინეა, მართლა ადეკო რა, სულ არ გპირდება ფილტვების ანთება!

ირინე. ოჰ, შე უხსნდისო, არც ექვიანობ და ლოგინიდანაც მაგდებს! მე შენ ვაჩვენე სიერს! (ხელებს შეუყოფანს იდედებში)

კახა. (ისტერიული სიცილით) ირინ, გეხვეწები..
 არ შემოდოა ღაჭუნის ატანა!
 ირინე. აჰა, ვერ იტან? აჰი, არა ვარო ეკვიანი?!
 კახა. ვარი ვარ! (ირინე თავს განებებს ბიქსს, წა-
 მოღვება და საფარქმელში ეშვება)
 ირინე. (დღახანს უყურებს კახას) შენ მართლა არ
 იცი... არ გესმის...
 კახა. რა?
 ირინე. როგორ მიყვარხარ!
 კახა. (პაუზის შემდეგ) თუ არ შეწუხდები, კურტ-
 კის ჭიბეში ჩაყავი ხელი!
 ირინე. (გაკვირვებული) რა უნდა?
 კახა. გულის ჭიბეში ჩაყავი მეთქი ხელი!
 ირინე. (ამოიხიბებს) მშვენიერი გადასვლა... მე
 სიყვარულს ვუხსნი, ეს კი, მუტრუკო! (ხელს ჩაყოფს
 კურტაკის გულის ჭიბეში და მთელი დასტა ფულ-
 ამოაქვს)
 ირინე. (გაოგნებული) კახა, რა არის ეს?
 კახა. რა უნდა იყოს, ფულია. სამი ათასი მანეთი
 ირინე. (სუსხიანად) ვისია ეს ფული?
 კახა. ჩვენი! ჩემი და შენი!
 ირინე. კახა, საიდან ეს ფული?
 კახა. (წაუხმურებს) ხილი ქაშე, მებაღეს რას
 კითხულობ...
 ირინე. (ისტერიულად) საიდან მეთქი?
 კახა. (მოშლილად) რა გუყვარებს?
 ირინე. აჰა, საიდან ამხელა თანხა? ახლავე
 მოთხარი, რა ჩაიღინე?
 კახა. (უკმაყოფილოდ) ოჰო, კარგი, გეტყვი...
 მოვიცი!
 ირინე. შენ წინათაც გითამაშია, მაგრამ ამდენი..
 კახა. სიმართლე გინდა?
 ირინე. მინდა!
 კახა. ერთმა ნაძირალამ ეს თანხა მოუგო მეორე
 ნაძირალას, მეორე ნაძირალამ არ გადაუხადა ვალი
 პირველს. მაშინ პირველი ნაძირალა ჩემთან მოვიდა
 და მოთხრა, ეს ვალი შენთვის გადმომიბარებია! თუ
 აიღებ, მთლიანად შენი იყოს, მე იმ ოხერის გამწა-
 რებაც შეუფარაო!
 ირინე. მერე, შენ რა ქენი?
 კახა. მე მივდი იმ მეორე ნაძირალასთან და
 ვუთხარი ეგ ფული მე მიეკუთვნის-მეთქი, პირველმაც
 დამიმოწმა. ჰოდა, ავიღე!
 ირინე. მაინც უკუყვანი ისტორიაა!
 კახა. არავითარ შემთხვევაში და იცი რატომ? იმი-
 ტომ, რომ ეგ თანხა ერთ საქმეს უნდა მოხმარდეს!
 ირინე. საბავშვო ბაღს უნდა აჩუქო?
 კახა. ნუ გადაიღებ თავს ირონიით! ეს ფული
 ტალინში დამპირდება!
 ირინე. ტალინში რა გინდა?
 კახა. რა ვიცი, მე ვიფიქრე, რომ შენც ასე გადა-
 წყვეტდი!
 ირინე. რას? ნუ დამაწუვებ ნერვები!
 კახა. რას და თაფლობის თვის ტალინში გატარებას!
 ირინე. რაო, რაო?
 კახა. კოტე ჭვარს იწერსო!
 ირინე. კახა!
 კახა. ერთხელ ხომ წამოგვდა, საქორწილო მოგ-
 ზაურობა ტალინით დავიწყოთ! დედა ვუტყროთ აჰ
 სამი ათას დოლარს!

ირინე. შენ მგონი მართლა ამბობ!
 კახა. შორს ლირია! საქმიანად ვისაუბროთ! უნი-
 ვერსიტეტში საღამოს დასრუბულზე ავიდვარ, ღაჭუნის
 კარალელურად ვიმუშავე! ბინის პრობლემა არა
 გვაქვს, ბუბიაჩემი მოხუცდა და შიშები დაეწყო
 აქედან გამოდინარე, დედაჩემთან გადაღის საცხოვ-
 რებლად! გარდა ამისა, ჩემს მშობელს კეთილშობილი
 ენტი გაუკეთებია და მამაჩემის დატოვებული საქ-
 მაოდ დიდი თანხა და პენსია ჩემს სახელზე გადაუო-
 ცხავს სალაროში! ასე რომ, დასაწყისში რამენაირად
 გავიტანო თავს, მერე კი...
 ირინე. მერე კი?..
 კახა. ხომ იცი, რა საქმესაც არ უნდა მოვიყო-
 ხელი, რამე სერიოზულს მივაღწეე! (პაუზა)
 ამდენი რომ მაქვან, ახლა შენც თქვი, რას ფიქრობ
 უოველივე ამის შესახებ?
 ირინე. ბედნიერი ვარ! (მიღის ლოგინთან)
 კახა. არ მომეყარო, გადაგეუბრა-მეთქი!
 ირინე. ნუ გააწუხებ გული შენი ფილტვების ან-
 თებით! (ეხვევა კახას. ზარის ხმა კარზე) გავალ, თავს
 მოვიყვან წესრიგში, თორემ დავაზნებ მარიაში! კარი
 შენ გააღე!
 (გაღის კახა ღვება, ხალათს იცვამს და კარს უღებს
 მარიაში. მარიაში შემოსვლისთანავე მოწყვეტით ჭდება,
 სკამზე და სახუზე აიფარებს ხელებს)
 კახა. (გაკვირვებით) რა მოხდა, ქალბატონო მარიაში?
 მარიაში. (სუსტი ხმით) ირინე წავიდა?
 კახა. არა, აქ არის! რა დაგემართათ?
 მარიაში. ღმერთო, რა შიში ვქაშე, ვალყო-
 დინი...
 კახა. ოცი წვითი? (მარიაში უღონოდ დაუქნევს თავს.
 კახა სამზარეულოში გარბის)
 კახა. (შემობრბს ჭიქით ხელში) ინებეთ!
 მარიაში. მოკლედ სულ ერთმანეთის მოვლამი
 ვართ მე და შენ! (სეამს. გაეცინება, მერე ტრეპო-
 ერევა)
 კახა. (დაბნეული) ვერ გავიგე, იცინით თუ სტიპით?
 მარიაში. (უღონოდ გაასავსეებს ხელებს) მყო-
 ლე!
 კახა. რა დაგემართათ ასეთი?
 მარიაში. გამჭურდეს!
 კახა. რაა?
 მარიაში. ღმერთო, რა შიში ვქაშე!
 კახა. სად გაჭურდეს?
 მარიაში. ვაყეში. ნაცნობის სადარბაზოში... ორი
 ბიჭი დამხვდა. ფული მოხოვეს, ერთი თუმანიანი მქო-
 ნდა და მივეცი, მაგრამ იმ კურდღლისტურჩამ ბეჭედულ
 შენიშნა...
 კახა. კურდღლისტურჩამ?
 მარიაში. ჰო, უსაშველოდ აწოწილი ბიჭი იყო.
 თქვენს თილი თითებს სამკაულად არ სჭირდებაო და
 ბეჭედს მომხოვეს! (უეცრად გაეცინება და თითებ-
 ზე დაიხედავს) რომელი თილი თითები მე მაქვს?
 კახა. მერე?
 მარიაში. შევხვეწე, ბეჭედს ნუ წამართმევთ,
 დედაჩემის სახსოვარია-მეთქი! იმ მაღალმა კი მია-
 სუხა, ნუ იქნებით ასეთი სენტემენტალური და
 ბეჭედს წაღო! მგონი ნარკოტიკი ჰქონდათ მიღე-
 ბული!
 კახა. (საქმიანად) კაფში იყვანე?

მარია მ. სად იყვნენ?
 კახა. ბუქედი ძვირფასია?
 მარია მ. არც თუ ისე, ვერცხლის ბუქედი იყო, ძველებური, დედამ მაჩუქა, ინსტიტუტი რომ დავამთავრე! (ხელს ჩაიჭნეეს) კარგი, გვეყოფა ამაზე, აღარაფერი ეშველება არც მილიციამი განვაცხადებ, ბუქელის გამო ხომ არ დავაპერინებ ბავშვებს? შენ რატომ დგახარ ფეხზე, ახლავე დაწევი! (კახა წეება. მარიაში პლაშჩის ხილის და სამზარეულოში გადის. შემოდის ირინე)
 ირინე. სად არის მარიაში?
 კახა. სამზარეულოშია!
 მარია მ. (სამზარეულოდან) აქ ვარ, ირინე! (შემოდის) სასაყვედურო მაქვს შენთან, რატომ არ ახადიფ ავადმყოფი?
 ირინე. რალაცნარად საუბარს შევყევი და...
 მარია მ. აბა, ახლა სამივემ ერთად ვისადილოთ!

სურათი მემოხმა

(მარიაში ბოლთას ცემს ოთახში და ნერვიულად იმტრევს თითებს. ფანჯარაში წვიმის ხმაურა შემოდის. კახას ტახტი ცარიელია. ზარის ხმა კარზე. მარიაში გარბის და კარს აღებს)
 მარია მ. (ოღნავ გაევირებულა) მოზრძანდით, ბატონო თენგიზ!
 თენგიზი. (შესამჩნევად ნასვამია. ხელში შამპანურის ბოთლი და ყვავილები უჭირავს) კანდიერებაში ნუ ჩამომართმევთ... იცით, უცებ ძალიან მომიხდა... უფრო სწორად, გადავწყვიტე, ეგრეთწოდებული მეზობლური ვიზიტის გაეთება! უდროო დროს ხომ არ მოვედე?

მარია მ. არა, მოზრძანდით!
 თენგიზი. მაშინ, თქვენის ნებართვით, გავიხდი!
 მარია მ. მოშეცით, დაკვილებ!
 თენგიზი. მე თვითონ, მე თვითონ! (კიდებს საწვიმარს და მაგიდასთან ჯდება)
 მარია მ. მშვენიერი ყვავილებია, ბატონო თენგიზი! (სურათი აწყობს)
 თენგიზი. (მიმოიხედავს) კახა სად არის?
 მარია მ. ეგ მალეღვებს მეც. ნახევარი საათით გავდი და დაბრუნებისას აღარ დახვდა. არ ვიცო, რა ვიფიქრო... დღეს დილით ისევ ჰქონდა სიცხე!
 თენგიზი. კი მაგრამ, სად წავიღოდა ამ წვიმაში?
 მარია მ. ლექსსაც დაფურცე. ირინესაც...
 თენგიზი. მე მგონი არ უნდა იყოს უშადური ბიჭი, საბოლოოდ რომ წასულიყო, დაგემშვიდობებოდათ მაინც (უცერად ეცინება)
 მარია მ. (გაკვირვებით) რა გაცინებთ?
 თენგიზი. გამახსენდა რაღაცა...
 მარია მ. (გალიზანებით) მაინც!
 თენგიზი. პირველად რომ ვნახე თქვენთან, ცოტა ვიჭკვიანე მე სულელმა!
 მარია მ. (პაუზის შემდეგ) ხომ არ ისადილებთ?
 თენგიზი. უცნაური ჩვევა გაქვთ, როგორც კერალაც მნიშვნელოვანის თქმას დავაპირებ, წამხვე ან სადილს, ან ჩაის შთავაზობთ!
 მარია მ. (უმწყოლ) ტელეფონზე ხომ არა გსურთ დარეკვა?!

თენგიზი. თქვენ მშვენივრად იცით, რომ ჩემი ტელეფონი არსოდეს ფუჭდება!
 მარია მ. მაშ ჩაი...
 თენგიზი. აბა, ახლა ჩაი!
 მარია მ. (დადლილად) ნუ მაწვალებთ, ბატონო თენგიზი!
 თენგიზი. (გამოღხიზლდება. შემფოთებით) მაატრით, ცოტა ნასვამი ვარ!
 მარია მ. ხილს მოვიტანი!
 თენგიზი. სიამოვნებით გეახლებთ! შეიძლება შემანაური გავხსნა?
 მარია მ. გახსენით! (გადის და ხილით საცეცელანარი შემოაქვს)
 თენგიზი. თქვენ არ ინებებთ?
 მარია მ. არა, მე არ მინდა!
 თენგიზი. აბა, მარტო ხომ არ დავლევ?
 მარია მ. (კუქას უწვდის) დამისხით! ოღონდ სადღეგრძელოების გარეშე, კარგით!
 თენგიზი. (ოღნავი წყენით) მე არც ვაპირებდი ქალაგად დავარდნას!
 მარია მ. სად არის ნეტა ეს ბიჭი?
 თენგიზი. თქვენ ძალიან შეიცვალეთ ამ ბოლო ხანში!
 მარია მ. არ მესმის!
 თენგიზი. საჭრუნავი რომ გავიჩნდათ, თითქოს გამოხვედით მუდმივი აპათიიდან!
 მარია მ. რა აპათიავ გზრძანებთ?
 თენგიზი. იცით, მე რას გეძახდით წინათ, სანამ გავიცნობდით?
 მარია მ. ბატონო?
 თენგიზი. ქალი ფანჯარასთან... სულ ფანჯარასთან გხვდავდით ქუჩიდან! იცით არიან ქალები რომლებიც მთელი ცხოვრება რალაცას ელიან! აი, თქვენც...
 მარია მ. (ცოვად) მე კახას ველი!
 თენგიზი. ნუ იქნებით ასეთი მკაცრი! (პაუზა)
 მე წავალ! (წამოდგება)
 მარია მ. (რბილად) ბატონო თენგიზ, ძალიან კარგს იხამთ, თუ დაქვებით!
 თენგიზი. გმადლობთ, რომ არ გამიშვით! (ჯდება)
 მარია მ. ხილი მიირთვით!
 თენგიზი. (კუქას იღებს) თუ ნებას დამრთავთ, მე მინდა...
 მარია მ. ხომ შევთანხმდით, სადღეგრძელოს არ ვიტყვიოთ.
 თენგიზი. (ემშაყური ღიმილით) კი, ბატონო, მე კახა მინდოდა მედღეგრძელებინა!
 მარია მ. (სწრაფად დასწვდება კუქას) არა, არა, დავლიოთ! (თენგიზს ეცინება. ორევე სვამს)
 მარია მ. (ფიქრიანად) სიციხიანი, ამ წვიმაში...
 თენგიზი. ნუ ლევათ, ყველაფერი რიგზე იქნება! (სახეს მოსრებს) ახლა მომივიდა სასმელი!
 მარია მ. ნულარ დალევთ მეტს!
 თენგიზი. არა, მინდა დავლიო! (პაუზა) იცით, დღეს რესტორანში ვიყავი! ერთ ჩემს ყოფილ კურსელს შევხვდი, ერთად ვსწავლობდით პოლიტექნიკურში. საკმაოდ დიდი ობიექტი ჩააბარეს და მასთან შემომთავაზა გადასვლა!
 მარია მ. თუ სახარბილოა თქვენთვის, რა გავიქრებო!

თენგიზი. იცოცხლეთ, კარგი კია, მაგრამ ძალიან საყარაო ადგილია! ფული კი ბევრი მექნება...

მარიამი. თქვენც ნუ იყარალებით!

თენგიზი. არა, ეგ გამოიცხვლია, სხვანაირად არც საქმე გაკეთდება და იმ ჩემს მოსატიესაც უხერხულ მდგომარეობაში ჩავაგდება!

მარიამი. რა უპასუხეთ იმ თქვენს მეგობარს?

თენგიზი. ვუთხარი, ვიფიქრებ-მეთქი! როგორც გიხს ისე შემოხვდა! სხვები მეხვეწებიან მაგ ადგილსო... ალბათ დავთანხმდები!

მარიამი. ჰო, პრინციპში სინდისზე ხელის აღება არასოდეს არაა გვიან!

თენგიზი. ნუ იქნებით ასეთი კატეგორიული! თქვენ ბევრი რამ არ იცით... არ იცით, რას ნიშნავს თანამედროვე კაცობისთვის უცხო სხუელად ყოფნა... ბოლოს და ბოლოს ხომ უნდა გავუვო ამ ცხოვრებას. როგორც ჩემი ყოფილი მეუღლე მიყიფინებდა!

მარიამი. ხვალ სხვანაირად იფიქრებთ!

თენგიზი. არ ვიცი... ღმერთმა არ ქნას!

მარიამი. თქვენ მე მაყირავებთ!

თენგიზი. კარგი, შევცვალოთ თემა! (პაუზა)

მარიამი. თქვენ მგონი მოზრდილი ვაჟი უნდა გყავდეთ!

თენგიზი. დიახ, ოცდაექვსის ხდება მალე! დიდი ბიჭია უკვე, მაგრამ... მაგრამ ერთმანეთის არ გვესმის!

მარიამი. ო, ეს ხშირად ხდება!

თენგიზი. არა, აქ სულ სხვა რაღაცაა. სასაუვედლო არაფერი მეთქმის: სკოლაც და ინსტიტუტიც ფრიალებზე დამთვარა! არასოდეს უჩხუბია, არც სიგარეტი მოუწევია, თითქმის არ სვამს... ღმერთო, რამდენჯერ მინატრია, რამე სისულელე გაეკეთებინა მარიამი. (ღიმილით) მამის გულს ვერაფრით მოვიცი!

თენგიზი. არა, ქალბატონო მარიამ. მე მისი რაციონალიზმი მიყლავს გულს. ბავშვობიდანვე ზუსტად იცოდა, რა უნდოდა ამ ცხოვრებისგან... ყველა-ზე სასაცილო ის იყო, რომ მე, მისი მამა მუდამ დარცხვენოდა ვგარძნობდი თავს შვილის წინაშე. თითქოს როლები შეიცვალაო! თხას წარმატებულ კარიერას იკეთებს... მეგობრები, მე ნამდვილ მეგობრებს ვგულისხმობ, არა ჰყავს... მართო საქმიანი ურთიერთობები და გულისმარევი ელასტიურობა: ძლიერთა ამა ქვეყნისა მიმართ! ღმერთმა ხელი მოუშაროსო, რას ვერჩი? (პაუზის შემდეგ მოულოდნელად სველიანად) ჩვენს უმარველიკაობაში ასეთ დადებით ბიჭებს გამოქლიავებულეს ვეძახდით!

მარიამი. (შეკავებული ღიმილით) რა ბრძანეთ?

თენგიზი. არა, ისე კარგი ბიჭია, კეთილი... თუმცა რაზე ვტყუო თქვენთან, კეთილი არ არის!

მარიამი. (რბილად) ნუ ლაპარაკობთ. საკუთარ შვილზე ასე, ცოტა არ იყოს... არაბუნებრივია!

თენგიზი. (მწარედ) ვიცი, საქმეც მაგაშია, რომ საოცრად მიყვარს, ჩემი სისხლი და ხორცია ბოლოს და ბოლოს!

მარიამი. იქნებ თქვენ დააკელით სითბო?

თენგიზი. არა, ბევრი ვეცადე გვეამხანაგა! თუმცა, ალბათ არც არის აუცილებელი შვილისა და მამის მეგობრობა, ვერაშაში ხომ ასეა?

მარიამი. ევროპისა, აბა, რა მოგახსენოთ!

თენგიზი. ერთხელ რაღაც საქვანძო მომენტის გადაქრისას, ცოლმა მომხალა, რამ გამოგვიტყა, საკუთარი შვილისგან მანაც აიღე მავალითო! დევიანაო ნაც იქ გახლდათ, მაგრამ ხმა არ გაუღია, დედამისის გვერდზე იდგა და უშფოთავლად მომჩერებოდა სკოლის დირექტორთან! შევხედე ორივეს და მივხვდა რომ ისინი უცხოში იყვნენ ჩემთვის... (კვლავ პაუზა) და წამოვიდი! ახლა ნორმალური ურთიერთობა გვაქვს, მეუღლემ ბოლოს და ბოლოს მომიცა განქორწინების უფლება! უცნაურია, სკოლაშიც და ინსტიტუტშიც დღედა ავტორიტეტი მქონდა თანატოლებში... ყველა ბიჭურ სიტუაციაში წინა ხაზზე ვიდექი, გოგონებსაც მოვწონდი... მეტეკი გაირკვა, რომ თუ მთლად ხელმოცარული არა, არიერგარეში მაინც ვიყოფებო! პუნქტი პ-ავანე, პუნქტი ბ-არი მეტრი მიწა სასაფლაოზე და სულ ფიქრობ რომ ხვალ, ხვალ, ხვალ და არ არის ეს ხვალ, არის მართო დღეს, დღეს, დღეს... და ეს დღეს არის ნაყრისფერი და რაგიით...

მარიამი. მაგრამ რამდენი ბედნიერი წუთი...

თენგიზი. დიახ, სწორედ წუთი... ერთად რომ ავიძნოთ ეს ბედნიერი წუთები, ერთ სამსახურეობრაც შეხვეწებას ძლივს ეყოფა!

მარიამი. სამოცი ბედნიერი წუთი ძალიან ბევრია, ბატონო თენგიზ!

თენგიზი. თქვენ ხუმრობთ, მე კი მაინტერესებს, რაგონ არის ადამიანი ასე მართო ერთი სული მაქვს წერილი ჩავაგდო ბოთლში, კარგად დავხუფო და ზღვაში გადაუძახო... მეძებთ, უცაცრიელ კუნძულზე ვარ! ამა და ამ განეღზე, ამა და ამ გრძელზე. (პაუზა) უსინდისოდ ავწუწუდი, მაპატიეთ!

მარიამი. მოდი, ერთი დავკლით!

თენგიზი. არა! (დგება, ცოტას შეაბარბაცებს ნასვამობა) მე ახლა წავალ და კახას ვიპოვი!

მარიამი. აბა, სად იპოვით?

თენგიზი. (რიხიანად) სადმე!

მარიამი. ბატონო თენგიზ, სახლში წაბარბანდეთ კახა ალბათ უკვე მალე მოვა!

თენგიზი. (უეცრად მოეშვება) ჰო, თუმცა თქვენ მართლად ხართ ისედაც შეგაწყენეთ თავი!

მარიამი. აბა, რას ბრძანებთ?

თენგიზი. (ხელზე კონის მარიამს. შემდეგ საწვიმარს დასწვდება და ნელი ნაბოჭით მიღის გასასვლელისკენ)

რად გავჩნდი ადამიანად, რატომ არ მოველ წვიმად!

(გაღის. მარიამი ცოტა ხანს უძრავად დგას, შემდეგ სუფრას ალაგებს. ყველაფერი სამზარეულოში გაქვს. ცოტა ხნის შემდეგ ბრუნდება, ოთახს შეათვალიერებს და სკამზე ყდება)

მარიამი. მგონი მცე მომწონხართ, ბატონო თენგიზ! (ზარის ხმა. მარიამი კარისკენ გარბის. შემოდის კახა)

მარიამი. (შეგებით) მადლობა ღმერთს! რატომ გამიხეტოქე გული?

კახა. ნებართვა რომ შეთხოვა, ხომ არ გამიშვებდით!

მარიამი. სასწრაფოდ გაიხადე და დაწევი! ხომ არ დასველდი? (ქორორზე მოუსვამს ხელს)

კახა. არა!

მარიამი. (თერმომეტრს აწვდის) ჩაიღვეი!

კახა. ირინკა ხომ არ მოსულა?

მარიამი. აპირებდა მოსვლას! ახლა ალბათ ის და ლექსო მთელ ქალაქში დაგვეძებენ!

კახა. არა უშავს, დავურყავ! (კარადასთან მიდის და რალაქას ეძებს) ქალბატონო მარიამ, სად არის ჩემი სათამაშო, წასვლის წინაც ვეძებ და ვერ ვიპოვე!

მარიამი. (პაუზის შემდეგ. დამნაშავედ) კახა, უნდა მპაპტიო!

კახა. რა მოხდა?

მარიამი. შენი იარაღი ჩვარში გავახვიე და მტკვარში გადავადგილე!

კახა. (გამშრალი) თქვენ ხუმრობთ!

მარიამი. არ შემემლო სხვანაირად, ყოველ დამე კოშმარები მკლავდა... იცი, წინათგანძობასავით მქონდა, რომ ეგ პისტოლეთი რალაც უბედურებას გადავყრიდა!

კახა. თქვენ რა, მართლა გადავადგილე?

მარიამი. ჰო, კახა!

კახა. (ყვირის) რატომ? რატომ მიეცით თქვენს თავს ამდენ უფლებას?

(მარიამი კახის ყვირილზე უნებურად სახეზე აიფარებს ხელებს, უკან დაიხევს და სკამზე ეცემა მოწყვეტით)

კახა. რა დაგემაართათ? (დაბნეულა)

მარიამი. შემეშინდა!

კახა. ჩამოიღეთ ხელები, მართლა არ გამაგიჟოთ! მარიამი. (მკლავებს ჩამოუშვებს) შენ მე მიყვირე!

კახა. (ჩუმად) ძალიან გავმწარდი!

მარიამი. (ჩუმად) იმ რკინის ნაჭრისთვის?!

კახა. ხომ გითხარიო, უნებლოდ მომივიღა-მეთქი! (მარიამი არ პასუხობს) მპაპტიე!

(მარიამი არ პასუხობს. კახა კურტაკს მოიცვამს რალაქას მოიჩჩრეკს ჯიბეში და ლოგინთან მდგარ სკამზე დებს)

მარიამი. გაიხადე და ლოგინში ჩაწექი!

კახა. არა, მე წავალ!

მარიამი. გაიხადე-მეთქი! (კახა ყოყმანობს. მარიამი დგება, მიდის მასთან კურტაკს ხდის)

არ ვიცოდი, ასე თუ დაგწვევდა გულს!

კახა. თქვენ არ იღელვოთ, მასეთ იარაღს ათს ვიშოვო.

მარიამი. უჰ, რა დამაწუნარე? ახლა მართლა აღარ ვიღელვებ!

კახა. (ეციხება) არა, მე მინდოდა მეთქვა...

მარიამი. სიციხე გაიზომე?

კახა. დამავიწყდა! (თერმომეტრს ჩაიღებს)

მარიამი. გაიზომე და ჩაწექი, ცოტა ხანში გახა დილიბე!

კახა. (საწყლად) არა მშოა!

მარიამი. იცი, რას გეტყვი...

კახა. გნებდებით! (მარიამი მოტრიალდება და გასვლას აპირებს)

კახა. ერთი წამით, ქალბატონო მარიამ! (მარიამა შეჩერდება) თვალები დახუკეთ და ხელი გამომიწოდეთ! (მარიამი ოდნავ იჩქნავს მხრებს და თხოვნას უსრულებს, კახა გამოწვილი ხელზე ბეჭდს უყეთებს მარიამს)

მარიამი. (თვალს ახელს, გაოგნებულ) ჩემი ბეჭედი!

კახა. დიახ, წასვლა რომ დევაპირე, აქვე დაგდებ სკამზე, მაგრამ თქვენ ვერ შეამჩნიეთ!

მარიამი. როდის?

კახა. რორიღე წუთის წინ!

მარიამი. (მოუხვევა ბიქს) რა კარგი ბიჭი ხარ! (უეცრად შიშით) იმ ბანდიტებს წაართვი?

კახა. არა, ვთხოვე და მომცეს.

მარიამი. კი, მაგრამ როგორ მიხვდი?

კახა. თქვენი აღწერილობით... კურდღლისტუნა, აწოწილი, კაფუში ერთი მეგულებოდა იმ მიდამოებში!

მარიამი. შენი ამხანაგია?

კახა. (ოდნავი წყევით) თქვენ როგორ ფიქრობთ? მარიამი. ბოდიშო!

კახა. დღეს ურთიერთობიშობის დღე გვაქვს! მარიამი. ვერ წარმოიდგენ, როგორ გამახარე ჩემო პატარა რობინ ჰუდო, მაგრამ შეცა მაქვს შენთვის სიუბარჩო!

კახა. მაინც ვერ გამოვიცნობ, ასე რომ, პირდაპირ მითხარიო!

მარიამი. ჩემი ძველი ნაცნობობა ჩავრთე და ეს დღეები შენი უნივერსიტეტში აღდგენის საქმეზე დავტროდი! მგონი, მალე სასიყეთოდ გადაწყდება ეს საკითხიც!

კახა. (აღვრთოვანებით) ქალბატონო მარიამ!

მარიამი. უიშე, ჩაიღინ ამიფთქდება! (გარბის სამხარეულოში. დარტყანებულ, იღლიაში თერმომეტრამოჩრჩილი კახა უკან მისდევს მას).

სურათი მხსუთა

(მარიამის სახლი: კახა ფიქრიანად ცემს ბოლთას ოთახში. ზარის ხმა კარზე. კახა ცოტახანს ყოყმანობს, შემდეგ თითქოს რალაცა გადაწყვეტაო, სწრაფი ნაბიჯით მიდის კარისკენ და აღებს. შემოდის ირინე, მხარზე ჩანთა აქვს გადაკიდებული)

ირინე. (ნახად კოცნის ბიქსს) სადა ხარ მთელი დღე? ჩამოვიღე ტელეფონი!

კახა. საქმეზე ვავდი!

ირინე. მერე, რას დაძურძურობ სიცხანი? მოიშუშე რა ბოლომდე ეგ ანთება, სულ არ მინდა სენ უფლი ქმარი საქორწილო მოგზაურობაში! მარიამი სად არის?

კახა. სამსახურში წავიდა! ძალიან გავანაწყენე! ირინე. რითი?

კახა. მე სულელმა გადავწყვიტე ფული შემთავაზებინა. თუ ასეთ ახლობლად მთვლით, ნება მომეცით სადილის თანხა მე გადავიხადო-მეთქი! და ეწყინა!

ირინე. მართლა სისულელე მოგსვლია!

კახა. აბა რა მექნა, ამხელა მუტრუკი დავაწეო კისერზე!

ირინე. არა უშავს, მარიამი ოქროა, შეგირიგებს! ამიტომ ვერა ხარ ხასიათზე, თუ ჩემი მოსვლა გეწყინა?

კახა. შენი მოსვლა მეწყინა! (მეკრღზე მიიხუტებნ გოგონას და დიდხანს დგას ასე, რალაქაზე ჩაფიქრებული)

ირინე. გამოიშვი! (თავს გაინთავისუფლებს და თმან

ისწორებს) თვითმფრინავის ბილეთები აიღე?

კახა. ავიღე!

ირინე. სად არის?

კახა. სკაშზე, პასპორტებში!

ირინე. (კონკის ბილეთებს და რამდენიმე საცეკვაო პას აკეთებს ოთახში) სამ დღეში მიფრინავთ, შენ კი ცხვირპირი ჩამოგატირის, რამ მიგაპანაშვიდა ასე?

კახა. გეჩვენება!

ირინე. ზაგსში მოელაპარაკე?

კახა. მოველაპარაკე!

ირინე. ყველაფერი რიგზეა?

კახა. რიგზეა!

ირინე. კიდევ კარგი, თორემ ახლა, ამ მდგომარეობაში ერთი თვე ვერაფერი ვერ მოვიციდიდი! არა, რადაცა ხდება შენს თავს, რა დავამართა?

კახა. ხომ გითხარი, გეჩვენება-მეთქი! (ირინე ცოტა ხანს ყურადღებით ავირდება ბიქს, შემდეგ წინას დააკლებს ხელს და მეზობელ ოთახში გადის) ირინეს ხმა არ შემოხვიდა! (კახა სიგარეტს უქიდებს და ფანქარასთან მიდის).

ირინე. (შემოდის საქონილო, გრძელ, თეთრ კაბაში გამოწყობილი) შეგიძლია მოტრიალდე!

კახა. (მოტრიალდება) ირინეა!

ირინე. (ღრმა რევერანსს უკეთებს) გისმენთ, ჩემო მზრანებელო!

კახა. (გაბრწყინებული სახით) ირინეა!

ირინე. (პოხას არ იცვლის) მე თვარამტი წელია ირინეას მეძახიან, თქვი რამე პოეტური შე სქელყანინაო!

კახა. საოცრად გიხდება, ირინე!

ირინე. მოდი ერთი წუთით სარკესთან მივიდეთ! (ავანსცენაზე გადიან) მშვენიერი წყვილი ვართ, არა?

კახა. რის პირიც ჩარღნი და რის ლედი დიანა!

ირინე. (სერიოზულად) გეთანხმები! ახლა სკაშზე დაეკი და უკრადლებით მისმინე! (ჭურჭს უკან დაიწყობს ხელებს და ბოლოს კეშს ოთახში) ტალინში ჩახვლისთანავე, უფრო სწორედ, პირველ საღამოს მივიღივართ მიუნდი ბარში...

კახა. ირინე...

ირინე. არ შემაწყვეტიტინო... ჰო, მართლა, შენ არც იცი! სასტუმროს ამბავი გარკვეულია, ვირუსო გვექნება ნომერი. მილორდ! მაგრამ ჭობია თავიდან დავიწყო! მომ ასე... ჩვენებს საქმის კურსში წასვლის წინა დღეს ვაყენებთ! ბრრრრ, ცოტა მეშინია, მაგრამ არაუშავს, შეუძლებელია არ მოხიბლო! პრინციპში შეგეძლია გავიპაროთ, მაგრამ ეს არ ივარგებს, იმიტომ, რომ უკვე ბანალური გახდა, თანაც ჩვენები მეცოდებიან!

კახა. ახლა მე მომისმინე, ირინეა!

ირინე. (მუხლებზე დაუჭრდება ბიქს) გისმენთ, პატრცემულიო საქმრო!

კახა. გაიხადე ეგ კაბა!

ირინე. (შეშფოთებით) რა, არ მოგწონს?

კახა. მომწონს კი არა, ჭკუაზე არა წარ!

ირინე. აბა, რატომ გავიხადე?

კახა. ერთი წუთით წამოდექი! (გაქვირებული ირინე დგება)

ირინე. რა უნდა მითხრა ასეთი?

კახა. (დგება, სიგარეტს უქიდებს და ცოტა ხანს

დაიწინებოთ უყურებს გოგონას) შენ ხომ ხარ ჩემი ვაჟიკო გოგო?

ირინე. (შეშფოთებით) კახა, რისთვის მამაჯდება?

კახა. ჩვენ ვერ წავალთ ტალინში, ირინე, ვერც ტალინში, ვერც საღამე სხვაგან! (ირინე უღონოდ ეშვება სკაშზე) დაწყნარდი, მე არ მიშთქავს საერთოდ ვერა წავალ-მეთქი! უფრალოდ გვიან გაზაფხულამდე მოგვიწევს ამ მოგზაურობის გადაღება!

ირინე. (უსიციკცხლო ხმით) რატომ?

კახა. მიზეზების მთელი კომპლექსია! ერთი ის არის, რომ ბებიაჩემი გაზაფხულამდე არ აპირებს გადასვლას!

ირინე. ეგ არ არის მიზეზი, შენ მე მთავარი მითხარი!

კახა. ირინე, ვიცი როგორ გატყინე გული, მაგრამ დამიჭერე, სხვა გამოსავალი არა მაქვს!

ირინე. (მშვიდად) მითხარი მიზეზი!

კახა. ძალიან გთხოვ, მენდე ახსნა-განმარტებების კარზე!

ირინე. მიზეზი-მეთქი, თორემ ფანქრიდან გადახტები!

კახა. (უხალისოდ) ერთი ჩემი მეგობარი პატამრობიდან გაიქცა, გუშინ ჩამოვიდა თბილისში... სკავე-შირო ძებნაა გამოცხადებული!

ირინე. (უსიციკცხლო ხმით) მე ვიცოდი... ვიცოდი, რომ რაღაც ამდაგვარი...

კახა. მისმინე! პირველად რომ დამიჭირებს, ერთ საქანში მოვხვდით, მაგან მიპატრონა, ძმობა გამიწია, საოცრად საყვარელი და უბედური ბიჭია!

ირინე. მე ვიცოდი!

კახა. ნუ დაიჩემე ეგ სიტყვა! დამამაჯრებინე! ის სამი ათასი მანეთიც მაგას მივეცი, არ იღებდა, მაგრამ დავაძალე! პრინციპში ეგ არ არის პრობლემა და ფულზე ნუ ვადატებავ ჭოხს! მთავარი ისაა, რომ ჩემს მეტე პატრონი ახლა მაგას არა უავს. ლექსოც არ იცნობს... გოჩა ქვია, ერთხელ გაგაცანი კიდევ რუსთაველზე, გახსოვს? (ირინე არ პასუხობს) ჰო, აბა, საიდან გემახვარება? მოკლედ, ერთი ორი თვე უნდა დავმშლო და ვუპატრონო, სანამ არ ჩახტება აუიოტავი.. მანამდე გოჩა ქუჩაშიც ვერ გავა! მერე კი რამენაირად გავაპარებ საღამე! წესით არ უნდა გამამტყუნო, ირინეა!

ირინე. (მშვიდად) მე ვიცოდი... ვიცოდი, რომ რაღაც ამდაგვარი მოხდებოდა! მე ვიცოდი...

კახა. რა გეპარტება, ირინე!

ირინე. მე ვიცოდი... რომ რაღაც ამდაგვარი...

კახა. ირინეა! (გარბის და წყალი მოაქვს გოგონასათვის ძალთა ასმევს)

ირინე. მიუნდი ბარი... კახა... ბილეთები...

(რეტროული სიცილი აუტყდება. დამფრთხილი კახა ცილობს კიდევ დაალევიანოს წყალი, მაგრამ ირინე ხელით იშორებს მას)

კახა. ირინეა, რა მოვადის?

ირინე. (უეცრად წყნარდება) არაფერი! ძალიან კარგი, ასე რომ... დღეს თუ არა ხვალ მაინც მოხდებოდა რაღაცა...

კახა. გაიგე, რომ სხვანაირად მე ვერ მოვიქცევი! ჩემს მეტე პატრონი არა ჰყავს, გესმის? შენ რომ იმის თვალბეში ჩაგახედა, აღარ გამამტყუნებდი?

ირინე. თვალბეში? (დგება და ახლოს მოაქვს სახე

კახსთან) აბა, მე ჩამხედე თვალბეში? ხედვ რამეს? ვერაფერს დაინახავ! ველარასოდეს!

კახა. (ცოვად) ნუ მაშინებ!

ირინე. (წყნარად) მე არ გაშინებ, რომელი მშობრა ბიჭი შენა ხარ! მე მხოლოდ გაგაფრთხილებ! წინასწარ!

კახა. (იფეთქებს) აბა, რას მთავაზობ, ძმასავით საყვარელი კაცი გასაპირში მივატოვო და თვითონ მიუნდე ბარში ვიგრიადლო?

ირინე. გავლ, კახას გამოვიცვლი! (გადის. კახა მოწყვეტით დაჯდება სკამზე და სახეს ხელეშში ჩარგავს. შემოდის ირინე, ხელში ჩანთა უჭირავს).

კახა. დაქეი, ირინკა!

ირინე. (სკამზე ეშვება) ჰო, ცოტა ხნით შეიძლება, წასვლის წინ ხომ ასე აკეთებენ?

კახა. ნუთუ არ გესმის ჩემი?

ირინე. არა!

კახა. ახლა, ამ ცხელ გულზე, თუ...

ირინე. არა! მე გადავიწვი, კახა, დაწვალა! წასვლა რომ ვთქვი, უბრალო წასვლა არ გეგონოს, მე სულ მივდივარ, საბოლოოდ მივდივარ, გესმის? კახა. შენ თუ ახლა ვერ მიმიხვდი, ვერც ვერასოდეს გამიგებს! მე ყოველთვის ისე მოვიქცევი...

ირინე. როგორც სინდისი გიყარნახებს, არა!

კახა. რატომ ასე მაღალფარდოვნად!

ირინე. ჰო, ეს მშვენიერი პოზიციაა, ყველასთან მართალი იყო!

კახა. კაცმა რომ თქვას, რითა ცუდი?

ირინე. შენ... დახ, შენ, ჩემთან მართალი ხარ?

კახა. რა ვქნა, არა მაქვს ქერა თვალები და ცისფერი კულულები!

ირინე. (ღიქრიალად) ცისფერი თვალები და ქერათმა! (პაუზა) მართლა არა გაქვს! (დგება) ახლა შეიძლება დავიძრაო კიდევ! კარგად იყავი და ნურსად მოიტებ კისერს! ახლა სხვამ დაიწვიტოს ნერვებზე შენს გამო! მე სამწუხაროდ გადავიწვი! წავედი, კახა! კი არ გაშინებ, უბრალოდ მივდივარ... მივდივარ და მივდივარ!

(გადის. კახა მარტო რჩება ოთახში. ცოტა ხანს ყოყმანობს, შემდეგ კურტაკს მოისხამს და კართან მიდის, მაგრამ აღარ გაალებს კარს, ნელა გაუშვებს ხელს სახელურს, კურტაკს უკან ჰკიდებს და კვლავ საფარძელში ჩაჯდება)

პირველი აქტის დასასრული

მეორე მოქმედება

სურათი მეექვსე

(კვლავ კლავისინის მელოდია. მარიამი მავილასთან ზის და ბეჭედებს. ზარის ხმა კარზე. მარიამი დგება, სათვალეს იხსნის და კარს აღებს).

მარიამი. ირინე! (ხეხვეა შემოსულ გოგონას) სად დამეკარგე? მთელი კვირაა, აღარ მინახიხარ!

ირინე. როგორ ბრძანდებით, ქალბატონო მარიამ?

მარიამი. არა მიშავს, დაქეი და მომიყუევი შენი ამბები!

ირინე. არა, ვქარობ!

მარიამი. დაქეი, დაქეი, კახა ერთ საათში მოვა!

ირინე. მე ვიცოდი, სახლში რომ არ იყო! უნივერსიტეტის წინ დავინახე მანქანინა!

მარიამი. როდის?

ირინე. ხუთი წუთის წინ! სწორედ ამიტომ აშოკვდი თქვენთან!

მარიამი. კარგი, ნუ ებუსებები, გამოასწორებს თავის შეცდომებს! შენ ახალი ამბავი არ იცი!

ირინე. რა ამბავი?

მარიამი. კახას უნივერსიტეტში აღდგენას უპირებენ! დღეს სწორედ საბუთებს აფორმებს!

ირინე. ჰოო? ეს კარგია!

მარიამი. (წყენანარევი გაკვირებით) შენ რა, არ გაგებარდა?

ირინე. მე ვთხოვდები, ქალბატონო მარიამ!

მარიამი. (პაუზის შემდეგ) თხოვდები?

ირინე. დიახ!

მარიამი. კი, მაგრამ როდის გადაწყვიტეთ, კახას ჩემთვის არაფერი უთქვამს!

ირინე. აბა, რა უნდა ეთქვა კახას!

მარიამი. არ მესმის!

ირინე. მე სხვას მიყვები!

მარიამი. (პაუზის შემდეგ, ნაძალადევი სიცილით) ოჰ, შე პატარა მისტიციკლორო...

ირინე. მე არ ვხუმრობ, ქალბატონო მარიამ!

მარიამი. (ჩამწყვდარი ხმით) ირინე, რა ხდება შენს თავს?

ირინე. (მბრებს არჩევს) არაფერი, ვთხოვდები, ესაა და ეს! უფრო სწორედ ვიპარები ერთ ბიჭთან ერთად!

მარიამი. ვინ ბიჭთან ერთად?

ირინე. ქერა ბიჭი, ცისფერთვალება... აბა, მეტი რა მოგახსენოთ, ორი კვირაა რაც გავიცანი!

მარიამი. შენ რა გაგიფიქრებ, თუ მე მაგიფიქრებ!

ირინე. არა, სრულ ქეუაზე გახლავართ! დაბლა მანქანა მელიოდება!

მარიამი. რა მანქანა?

ირინე. ის ბიჭი და მისი მეგობრები მელიან!

მარიამი. ირინე, გონს მოდი, კახას რას უპირებ?

ირინე. კახამ გააკეთა თავისი არჩევანი! ციხიდან გაქცეულ ბანდოში გამცვალა!

მარიამი. გამარჯვებ, რა მოხდა!

ირინე. ახლა აღარა აქვს ამას მნიშვნელობა, უბრალოდ ბოლო წვეთი იყო! მომხერდა განუწყვეტლად ხიზათის მოლოდინი! არასოდეს მესმოდა მატადლორების ცოლებს!

მარიამი. (გაოგნებული) ირინკა, ერთხელ დალატს მეორე მოყვება, იცოდე!

ირინე. ნუ ეცდებით გადამაფიქრებინოთ, ქალბატონო მარიამ, მე მაგისტვის არ მოვსლუვარ აქ! თქვენ მინდოდა მენახეთ წასვლის წინ და ორიოდ სიტყვა დამებარებინა კახასთან!

მარიამი. ირინე, მოიცადე რამდენიმე დღე, ნუ დაიღუპავ თავს!

ირინე. მე ამას სწორედ საყუთარი თავის გადასარჩენად ვაკეთებ! მშვიდი, ნორმალური ოჯახის შექმნა მინდა! თქვენმა ფეთიანმა კახამ საქმარისად

დამავლიცა ნერვები! (ჩაიციანებს) ისტორია მე გამა-
მართლებს!

მარიამი. ძვირი დაგაჩდება ებ ხუმრობა. საკუ-
თარ თავს ვერ მოატყუებს! (პაუზა) შენ აღარ გიყ-
ვარს კახა?

ირინე. (უცერად წამოხტება სკამიდან) მერე რა
რომ მიყვარს?!

მარიამი. (ისიც ყვირის) არ გესმის, რომ ეს
პათოლოგიაა, პათოლოგია, ერთი გიყვარდეს და სხვას
მიუყვებოდე.

ირინე. მე კახასთან ბრძოლა ველარ შევქელი,
თორემ საკუთარ გრძნობას როგორმე მოვუგრებავ
ციერს!

მარიამი. მოუგრებავ?

ირინე. დიას! რა მომცა ამ გრძნობამ? ციხის
კართან დგომა, სხვა არაფერი!

მარიამი. არც არაფერი სხვა?

ირინე. (სევდიანად) არა, დღესასწაულიც საკმაოდ
იყო!

მარიამი. (დგება და გასაღებზე კეტავს კარს) მე
შენ არსად არ გაგიშვებ!

ირინე. მომეცით გასაღები, ქალბატონო მარიამ!

მარიამი. ირინე, გონს მოდი!

ირინე. (ცივად) თქვენ ძალიან გაერთიეთ დედო-
ბანს თამაშით! მომეცით გასაღები!

მარიამი. (შეძრწუნებული) დედობანს თამაშით?

ირინე. დიას! (ყვირის) საკუთარი არა გავთ და
გინდათ დაზარალოთ ებ დაგუბებული პოტენცია... მე
კი არ ვთამაშობ, მე ვცხოვრობ, გასაგებია?

მარიამი. (მაგილაზე დებს გასაღებს) აიღე და
წადი!

ირინე. ქალბატონო მარიამ, მპატიეთ!

მარიამი. (დაღლილად) კახა მოვა მალე!

ირინე. არ ვიცი, რამ გამაბოროტა ასე? (პაუზის
შემდეგ) თქვენ კახას აუხსენით თუ შეიძლება, რომ
სხვანაირად არ შემქმლო, ჰაერში ვიყავი გამოიკედ-
ებული და ამ დროს გამორჩა ის ბიჭი... მე მას ვუყ-
ვარვარ!

მარიამი. მე ვერაფერს აუხსენი კახას! ნურაფერს
დამავალბებ!

ირინე. (ჩანთას იღებს და გასაღებით აღებს კარს.
უცებ მოტრიალდება) იცით, თქვენ რომ არ გამოჩე-
ნოლით პატრონად, გამიჭირდებოდა მისი მიტოვება!

მარიამი. (ცივად) კახა თოჯინა არ არის, ვინ-
მეს რომ გადააბარო!

ირინე. (პაუზის შემდეგ) მშვიდობით, ქალბატონო
მარიამ! (გარბის. მარიამი გაქვევებულივით ზის დიდ-
ხანს, შემდეგ გამოერეკება, წამოდგება და უპროდ
დაღის თანაშენი... ბოლოს საბეჭდ მანქანასა და ფურ-
ცლებს ალაგებს და თაროზე დებს. შემდეგ დაწვარა-
სთან მიდის და დიდხანს დგას ასე, რაღაცაზე ჩაფიქ-
რებული).

მარიამი. (უცერად შეკრთება) ვაიმე, კახა! (მი-
დღის კარისკენ და აღებს, შემდეგ მაგიდასთან ბრუნ-
დება)

კახა. (შემოდის) კარი ღია დაგრჩენით!

მარიამი. — არა, ფანჯრიდან დაგინახე და გაუ-
ღე!

კახა. რა დაგემართათ? მოხდა რამე?

მარიამი. არაფერი. საბუთები გააფორმე?

კახა. ყველაფერი რიგზეა! მგონი მართლა დადუბ-
რუნდი ჩემს აღმა მატერს! რასაკვირველია, თქვენი
წუალობით! (ცერემონიულად კონცის ხელზე მაგიდას,
შემდეგ კართან დადებულ ჩანთას იღებს და მაგი-
დაზე დებს) ორი დღის სადილი გვაქვს! ბაზარში
ვიყავი და ლომივით ვივაჭრე! მართლა კი არა, სულ
არ ვიცი ვაჭრობა... მაგრამ შერჩევით ყველაფერი
ხარისხიანი შევარჩიე!

მარიამი. რატომ აკეთებ ამას?

კახა. თქვენ გინდათ სტუმრად მაგრძნობინოთ
თავი?

მარიამი. (სუსტი ღმილით) არა!

კახა. მაშნუ მსაყვედურობთ! ჰო, მართლა, ქალ-
ბატონო მარიამ, შეიძლება ცოტა ხანიც ვიცხოვრო
თქვენთან?... ბებიჩემმა ჩემს ოთახში ვილაც ქალი
შეასახლა, მომვლულად ჩემოდგება...

მარიამი. მას რა კითხვა უნდა?

კახა. გმადლობთ! სადილს მე თვითონ გავაკეთებ,
არა ვარ ურიგო კულინარი! (ჩანთას დააყვებს ხელს
და საშარტულში მიაქვს, შემდეგ ბრუნდება და
ტელეფონით მიდის) ირინეას ვეძებ მთელი კვირა,
ცოტა გამებუტა და მემოდგება!

მარიამი. ცოტა გაგებუტა?

კახა. (ჩაიციანებს) არა, ამერად საკმაოდ მაგარად.
თუმცა აღდგენის ამბავს რომ გაიგებს, უცებ მოულ-
ბება გულით თქვენთვის ხომ არ დაურეკავს?

მარიამი. არა!

კახა. (ტელეფონთან მიდის და ნომერს კრებს)
ირინეს სთხოვთ თუ შეიძლება... არ არის? უკაცრა-
ვად... გადაცით, თუ შეიძლება, რომ კახამ დაურეკა
გმადლობთ! (კიდებს ყურმილს და იცინის) ჩემს სა-
დელს რომ გაიგებს ხომ, წამსვე ხმა ეცვლება და-
დამისს! თვალთ არ ვუნახივარ, მაგრამ დაუსწრებ
ლად ვერ მიტანს! თუმცა არცაა გასაკვირი!

მარიამი. რატომ?

კახა. რა არ უთხრებ ჩემს შესახებ? ხელიგანაო,
ნაციხარო, ნაკომანიაო... და ასე შემდეგ! ცხოვე-
ბაში არ გვაკარებოვარ ნაკოტიკს!

მარიამი. ვინ უთხრა?

კახა. რა ვიცი, ცოტა კეთილისმსურველი?

მარიამი. კახა, რაღაცა მინდა გკითხო?

კახა. ბრძანეთ!

მარიამი. პირველად რომ უბრალო ჩხუბზე და-
გვიჩივებს, ვიცი.

კახა. თქვენ გაინტერესებთ, მეორედ რაზე დამი-
ჭირებ? არაფერს გამო! თუმცა, ყველა ასე ამბობს.

მარიამი. არა, მე შენი მგერა!

კახა. ერთ დაბადების დღეზე, სადაც საკმაოდ
ქრელი საზოგადოება იყო შეკრებილი, ვილაცამ ვილა-
ცა დაქრა! ყველა იქ მყოფი ავიყვანეს და ჩემზე
აიღეს ეჭვი, როგორც ერთზევე უყვე ნაციხარზე! ან
დროს ნამდვილი დამნაშავე გაქვია?

მარიამი. ირინეც იქ იყო?

კახა. დიას და სწორედ მაგ ფაქტორმა გადაწყვიტა
ყველაფერი! მე უკვე მოუფიქრებელი ვყავდი, ირინეა
რომ შემოიყვანეს სამორიგოში... ეს რომ დავინახე
ნერვებმა ვეღარ გამოიღო და ვიყვირე, გაუფიქრო
სუყველა, მე დავეპირ-მეთქი! არ მიხილდა ირინეა
დაკითხათ!

მარიამი. ნამდვილი დამნაშავე?

კახა. ნამდვილი დამნაშავე თვითონ დაქრილმა ჩაუშვა, მაგრამ რატომღაც სამი თვის შემდეგ მანამდე არ ვიციო, იძახდა! მერე სანამ არკევის და აზუსტებს, კიდევ ორი თვე გავიდა... ბოლოს გამომიშვეს! ესა და ეს!

მარიამი. ირინემ იცოდა, რატომ აიღე შენს თავზე დანაშაული!

კახა. კი, გაიგო და ერთკვირიანი ისტერია დაემართა, მოკლედ მაგრად გაწვალდა ჩემი სისულელის გამო!

მარიამი. მე არცერთ შენს მეგობარს არ ვიცნობ!

კახა. ჰო, ერიდებათ თქვენთან ამოსვლა! მარიამი. (ამოიხიბრებს) ერთი რამე არ მესმის, როგორა ხართ ასეთი კარგები, როცა ასეთი ცუდები ხართ! (კახა იცინის, ტელეფონის ზარი. მარიამი ყურმილს იღებს) გისმენთ... კახას? ვინ კითხულობს?... ნანა?

კახა. (მხრებს იჩნჩავს) საიდან გაიგო თქვენი ტელეფონი?

მარიამი. ამ წუთს (კახას) ვინ არის ნანა? კახა. არის ერთი... ირინეა მწვანე თირაფს ეძახის (ყურმილს ართმევს მარიამი) ნანა, გამარჯობა, როგორ გიკითხოვ?... რას მამზადებ, ასეთი რა უნდა მითხრა? (პაუზა. კახას ყურმილი უცივდება ხელში და ნელა ეშვება ტახტზე) შენ ხომ არ გაგიფიქო?... ვინ გითხრა? (გვირის) ეს უკორია, უკორი! და ენას ამოგაძრობთ სუყველას, თქვენი... (მარიამს, გაოგნებულს) დამიკი-და! ირინეაზე მითხრა...

მარიამი. (ტიკილით) მართალი გითხრა! კახა. მართალი? (პაუზის შემდეგ) თქვენც გაიგეთ?

მარიამი. თვითონ ირინემ მითხრა! მე არ მინდოდა ასე უცხად...

კახა. (თავს ჩაქინდრავს და ყურმილი უფარდება ხელდან) ცისფერთვალემა, ქერათმიანი?

მარიამი. ჰო, ცისფერთვალემა! (მის გვერდით ჩამოკდება და თმაზე ეფერება ბიკს) ხომ ხედავ, არც კი გაწუნარებ! მე მჭერა, რომ შენ ვაჟაკი ხარ!

კახა. (დაბნეულად შეხედავს ქალს) რა ბრძანეთ? მარიამი. შენ ხომ ვაჟაკი ხარ?

კახა. დიახ, ალბათ... (დგება, უაზროდ დაღის ოთახში, სკამს დაეტყება და წააქცევს) ეს სიზმარია... მე ეს მესიზმრება!

მარიამი. (უშწოდ) კახა! კახა. (თავისთვის ბურტყუნებს) ეს სიზმარია, მე ეს მესიზმრება, (ბარბაციო მიდის ტახტთან და მოწყვეტით ქდება ზედ)

მარიამი. (ტიკილით შეყურებს მის ასე ყოფას) კახა, დამშვიდი!

კახა. წყალი მომიტანეთ! მარიამი. ამწუთას!

(გარბის სამზარეულოში. კახა დგება, კარს აღებს და გაღის. შემოდის მარიამი წყლით სავსე ჭიქით ხელში. დაბნეულ დასწვდება კახას კურტას, შემდეგ ფანჯარას ეცემა)

მარიამი. (ფანჯრიდან) კახა! კახა! (კურტას მკერდზე მიიხუტებს და კარისკენ გარბის).

(ოთახი. მარიამი ტახტზე ზის ხელებში გულ. მაგიდაზე საბუკიო მანქანა და უწყსრავლდ მომოდანტული ფურცლებია. ზარის ხმ. კარზე. მარიამი სწრაფად დგება და კართან მიდის)

მარიამი. მობრძანდით, ბატონო თენგიზ! თენგიზი. გამარჯობათ, ხომ არ მოვაცდინეთ!

მარიამი. (ხელს აქნევს) არა, კისერი უტეხია ამ სამუშაოს!

თენგიზი. (გაკვირებთ) მოხდა რამე? მარიამი. არაფერი, დაბრძანდით!

თენგიზი. ჩემი ტელეფონი... მარიამი. გაუშვალა?

თენგიზი. დიახ, ასე წამდაუწყუშ... მარიამი. დარეეთ, მე გავალი!

თენგიზი. არა, ნუ წუხებდით, მხოლოდ ორი სიტყვა მაქვს სათქმელი! (კრფს ნომერს)

ლერი, გამარჯობა!... თენგიზი ვარ! როგორ გიკითხოვ? (პაუზა) ლერი არ გეგონო უმალური კაცი, მაგრამ... მოიცა აგისხნა ჭერი... მე კი ძალიან მინდა, მაგრამ მივხვდი, რომ არ გამოვადგები. ჰო, მუარად ვაღაუწვივით, არაა ეგ ჩემი საქმე, შენც უხერხულ მდგომარეობაში ჩაგაყენებ... არ გეწუთინოს, ძალიან მაღლობელი ვარ შენი... მაგრამ რას იზამ... რა შუაშა-აქ ხერხებელი? ვიცი, რომ ხელი გამომიწოლდე, მაგრამ ასე გამოგებს შენთვისაც და ჩემთვისაც, კარგად იყავი. ღმერთმა ჩემი თვაი არ დაგპირვოს, თორემ ყველა სხვა შემთხვევაში შენს გვერდით დავდგები! (კიდებს ყურმილს, მარიამისკენ შემოტრიალდება) შეგაწუხებ, მაგრამ...

მარიამი. (რალაცაზე ჩაფიქრებული) ოთხჯერ თქვით მაგრამ, ეს უკვე მეზუთეა!

თენგიზი. რა ბრძანეთ? მარიამი. (გამოერკვევა) არაფერი, მექანიკურად ვითვლიდი, რამდენჯერ თქვით სიტყვა მაგრამ...

თენგიზი. ჰოოო... როგორ ფიქრობთ მართალი ვარ?

მარიამი. რა საკითხში?

თენგიზი. უარი რომ ვთქვი ახალ სამსახურზე!

მარიამი. უარი თქვით?

თენგიზი. (ოღნავ გაღიზიანებით) თქვენ რა, არ მისმენდით?

მარიამი. (ისიც გაღიზიანებთ) აბა, რატომ უნდა მესმინა!

თენგიზი. რა ვიცი, მაგრამებს კი ითვლიდით!

მარიამი. პრინციპში რასაკვირველია არ უნდა დთანამებოლი! რახან საუჩალო აღვილია...

თენგიზი. არა, რაღაც ხდება თქვენს თაფს!

მარიამი. ჰო, ცოტა ვერა ვარ...

თენგიზი. კახასი რა ისმის? მარიამი. თვენაგვარია აღარ მინახავს, ხანდახან რეკავს ხოლმე!

თენგიზი. ცოტა უმადურად მოსვლია!

მარიამი. (მკაცრად) რატომ? თენგიზი. აბა, არ შეეძლო ერთხელ მაინც ენახეთ? მარიამი. ესე იგი, არ შეეძლო! თენგიზი. რაც თქვენ ამაგი გაქვთ დახარჯული...

მარიამი. გისმენ!
 ირინე. კახაზე მინდა ვითხრაო!
 მარიამი. (შეშფოთებით) შენ რა, გაიგე რამე?
 ირინე. დახ.
 მარიამი. სწრაფად მითხარი!
 ირინე. კახს ერთი მეგობარი პატიმრობიდან გაიქცა...
 მარიამი. ვინ მეგობარი?
 ირინე. წყალწაღებული რეციდივისტია... მაგრამ კახას ძალიან უყვარდა...
 მარიამი. მერე?
 ირინე. მთელი ეს თვენახევარი მალავდა და ინახავდა ქალაქგარეთ, ვიღაცის აგარაკზე. ამ სამი დღის წინ კი, გადაწყვიტა მცხეთის სადგურიდან გაეპარებინა, მაგრამ სადგურზე ოპერატორი დაადგათ თავზე!
 მარიამი. საიდან გაიგეს?
 ირინე. მეზობელს აუღია ეკვი. ერთი წუთით წყალს დაღვდა და...
 მარიამი. მე მოგიტან! (გარბის სამზარეულოში და წყალი მოაქვს გოგონასათვის) მერე!
 ირინე. მერე ის, რომ იმ ნაძირალამ სროლა აუტეხა მილიციას. აქედანაც ესროლეს და ფეხში დაქრეს. კახამ კი კაი პარტიზანივით ზურგზე მოიგდო ის უნამუსო და ტუსიკენ გაიტაცა, მაგრამ სად გაიქცეოდა?
 მარიამი. კახს რამე ხომ არ დაუშვავდა?
 ირინე. არა, მაგრამ მაგ უტვინომ კიდევ უფრო დიდი სისულელე ჩაიდინა!
 მარიამი. რა სისულელე?
 ირინე. თბილისში რომ ჩამოიყვანეს, მანქანიდან გადმოსვლისას, ხელი განთავისუფლა, ოპერმუშაკს გაატყა და რაღაც სასწაულად, გაქცევა მოახერხა.
 მარიამი. (აეკანკალებული) და ახლა...
 ირინე. (მწარედ) ახლა ძებნა კახაზე გამოცხადებული!
 მარიამი. (თავზე წაივლებს ხელებს) ვიმიე!
 ირინე. (უსიციცხლო ხმით) მო, მართლა, რაკომ ვარ მოსული! თქვენ უნდა უშველით კახას!
 მარიამი. როგორ? მითხარი!
 ირინე. თუ მოვიდა, აუცილებლად უნდა შეატყობინოთ ერთ კაცს!
 მარიამი. ვის?
 ირინე. ბესო ჰქვია სახელად. ოპერმუშაკია.
 მარიამი. შენ რა ვაგიჟდი! კახა დავსამინო?
 ირინე. ბესო კახს ყოფილი მეზობელია, პატარაობისას ძალიან უყვარდა და როგორც უმცროსს მძინებინებდა. ახლა კი ისე მოხდა, რომ მცხეთაში სწორედ ეგ ბესო მეთაურობდა ოპერაციას.
 მარიამი. მერე რა, რომ ბავშვობაში უყვარდა?
 ირინე. ეგ ბესო ჩემთან მოვიდა და მითხრა, კახას ყველა ახლობელი გააფრთხილა, ვისაც კი ხმა მიუწვდებოდა, ურჩიონ ჩაბარდეს! მილიციამ იცის რომ შეიარაღებულია!
 მარიამი. ღმერთო ჩემო!
 ირინე. მოკლედ თუ გვიანდა, რომ გადარჩეს, აუცილებლად უნდა მოვნახოთ! თქვენთან თუ გამოჩნდა ან დაყოლიეთ ან ამ ტელეფონზე დარეკეთ!
 მარიამი. (ათვლიერებს ქალაღის ნაგლეჯს) ვისთან?

ირინე. ბესოსთან ასე სჯობია! კახა ხიფათს უდარჩება და ნაკლებსაც მისცემენ, ბესო რამენაირად დაეხმარება, თვითონაც ძალიან განიცდის, სიხსენებელია კინალამ ჩაქცა, კახა რომ იცნო! (პაუზა)
 მარიამი. რა წყალს ვეცე, არ ვციცი!
 ირინე. მე წვაალ!
 მარიამი. მოიცადე, ირინე, ჭერ ნუ წახვალ!
 ირინე. არა, შელოდებია!
 მარიამი. ცისფერთვალა, ქერათმინი...
 ირინე. თქვენ მაინც ნუ იქნებით სასტიკი!
 მარიამი. გიყვარს?
 ირინე. ძალიან კარგი ბიჭია!
 მარიამი. ეჰ, ირინე, ირინე...
 ირინე. (უცნაურად ატრიალებს და მუხლებში ჩაემხობა მარიამს), რომ წარმოვიდგენ ახლა რა დღეშია, რა გამწარებული და მე მის გვერდით არა ვარ... ოჰ, ეგ უტვინო, უტვინო!
 მარიამი. დამშვიდდი, ნუ ტირი!
 ირინე. მო, ალბათ ტირილის უფლებაც დავკარგე! (ცრემლს შეიმშრალებს) მე წავალ, ქალბატონო მარიამ! მშვიდობით!
 მარიამი. (უსიციცხლო ხმით) მშვიდობით ირინე!
 ირინე. შეიძლება, ხანდახან მაინც მოვიდე ხოლმე?
 მარიამი. რასაკვირველია! აუცილებლად!
 ირინე. (ცოცხის მარბას) არ დაგვიწყდეთ, დაიყოლიეთ ჩაბარებაზე!
 მარიამი. ვეცდები, ირინე, შენც მიხედე საყუთარ თავს.
 ირინე. ამ დღეებში გინახულებთ!
 მარიამი. მო, მოდი! (ირინე გადის, მარიამი ცოტახანს უძრავად დგას, შემდეგ სამზარეულოში გადის, წამალი და ნახევარი ჭიქა წყალი გამოაქვს. ნელა აწვევებს წყალში წამალს და საბეჭდო ფურცლებს მაგიდის კიდისკენ მიხევტავს. ჭიქას პირთან მიიტანს და წამალს გადაჰკრავს. შემდეგ დგება და უაზროდ იწყებს ბოდილს ოთახში, ბოლოს კვლავ ტელეფონთან მიდის, ტყუფს ნომერს) უაკრავად, ლექსო ხომ არ მოსულა? არა? მაპატიეთ! (კიდებს ყურმილს და უღონოდ ეშვება ტახტზე. ზარის ხმა, გამოშული მარიამი უცებ ვერც გაიგონებს, შემდეგ გათეურკვევა, წამოხტება ტახტიდან და კარებს აღებს)
 მარიამი. (შეყვირებს) კახა! (მძლავრად ჩახხუტება შემოსულ ბიჭს და ცოტახანს ასე უძრავად დგანს ორივენი)
 მარიამი. (კარს მოკეტავს) კახა, ჩემო კახა! (სახეს დაუცოცხის) რა კარგი ბიჭი ხარ, რომ მოხვედლი! რა კარგი ბიჭი ხარ!
 კახა. ძალიან მომენატრეთ, ქალბატონო მარიამ!
 მარიამი. რა არის ეს, სულ გალუმპულხარ!
 კახა. წვიმაში მოხვდი! (მარიამი სეამზე სეამს ბიჭს, ვარბის, პირსახოცი მოაქვს და ენერგიულად უშმრალებს თმებს)
 კახა. როგორც მაშინ...
 მარიამი. რა თქვი?
 კახა. როგორც მაშინ-მეთი, ფილტვების ანთება რომ დამეგრათა!
 მარიამი. (სევდიანად) მო, მართალი ხარ! (პაუზა)

კახა. ნეტა ახლაც ფილტვების ანთება მქონდეს და თქვენი ჩეფჩიქი მეხუროს თავზე!

მარიამი. კახა, მე ყველაფერი ვიცი!

კახა. (სწრაფად) ვინ გიფხრათ?

მარიამი. ირინემ!

კახა. ირინეა?

მარიამი. ჰო და ისიც მიფხრა, აუცილებლად უნდა ჩაბარდეს თორემ კატასტროფით დამთავრდება ყველაფერი!

კახა. (ჩაიცინებს) მითითებებიც მოგვცათ!

მარიამი. კახა, ირინეს ის ბესო ელპარაკა... მილიციამ იცის ისტორიები რომ დაათრევ!

კახა. არა, ქალბატონო მარიამ, არ ჩავბარდები!

მარიამი. რატომ?

კახა. არ შემძლია ასე ცხვარივით ჩაბარება, არც ცხენ მარტყობია მაინცდამაინც! და არც ირინესა ეკითხება ვინმე!

მარიამი. შენ გესმის, რომ შეიძლება მოგვლან წინააღმდეგობა თუ გაუწიე? (მუდარით) კახა, დამიჯერე!

კახა. (რბილად) მამაკითე, მაგრამ მოდი თუ ვილაპარაკებთ ამაზე!

მარიამი. (სასოწარკვეთით) რა დროს გმირობანას თამაშია?

კახა. (ნაწყენი და გაკვირვებულ) აბა რა გმირობანაზე ბრძანებთ, ქალბატონო მარიამ? სრულებითაც არ მეთამაშება!

მარიამი. ღმერთო ჩემო, შენ არაფერი გესმის!

კახა. (მოულოდნელად) შშია!

მარიამი. რა თქვი?

კახა. სასტიკად შშია, ორი დღეა ლუქმა არ ჩამიღვს პირში!

მარიამი. შენ მოგიკვდა ჩემი თავი!

(გარბის სამზარეულოში. კახა ხელს ჩამოდებს მაგიდაზე, სახეს მოისრის და მომენტალურად იძინებს. შემოდის მარიამი, ხელში ნახევარი ბოთლი კონიაკი და ჭიქა უჭირავს. მიძინარე ბიჭის დანახვებზე წამით შედგება, შემდეგ ფრთხილად ალაგებს ყველაფერს მაგიდაზე და ცოტახანს დაჟინებით მისჩერებია კახას, ბოლოს თითქოს რაღაც გადაწყვეტილება მიიღო, კარისკენ მიდის ფეხბერდით)

კახა. (იღიძებს, დაფეთებულვით წამოვარდება. შემდეგ გონს მოდის და სკამზე ეშვება) უუუუ...

მარიამი. რა იყო?

კახა. სიწმარე ვნახე... (ჩაიფიქრდება) მაგრამ აღარ მახსოვს... სურნელი კი აქვე ტრიალებს... თითქოს ჰო და ხელს წავდებო!

მარიამი. ეს ის კონიაკი, შენ და თენგიზმა რომ ვეღარ დამთავრებთ მაშინ!

კახა. (დაისხამს) გაგიმარჯოს! (სეამს)

მარიამი. მოიცა, საკმელო არ მომიტანია ჭერი!

კახა. (თვალდახუტული) არა უშავს! (თვალს ახელს) ირინე როდის იყო აქ?

მარიამი. წუთით გაგასწრო! ძალიან აფორიაქებული მოვარდა, აუცილებლად ჩაბარდეს... ირინეა ძალიან განიცდის შენს ამბავს. კახა! (პაუზა)

კახა. პრინციპში სწორად მოიქცა, დროზე მიხვდა საკუთარ თავს!

მარიამი. შენ არ იცი...

კახა. (აგრძელებს) და ძალიანაც კარგი, ცაფხივენი ტირიხად დამაწვებოდა მისი პრობლემა!

მარიამი. ირინეა ძალიან განიცდის!

კახა. ჰო, ალბათ! მაგრამ მაინც სწორად მოიქცა აბა რომელი დეკაბრისტი შე ვარ? (ჩაიცინებს) და არც ეგა მუავს პენელოსა! (ვევად დაისხამს ჭიქაში) მარიამი. ჭერი არ დალიო! მაცალე სუფრის გაშლა!

კახა. გემორჩილებით! (მარიამი გადის და საკმელო შემოაქვს)

მარიამი. ღმერთო ჩემო, პური გამოთავებია, შენ მომიცადე, მეწმინდელს გამოვართმევ! (სწრაფად გადის, კახა ცოტახანს უძრავად ზის, შემდეგ ტელეფონთან მიდის და ნომერს კრებს)

კახა. ლექსო. გამარჯობა... ქუჩიდან გირეკავ! დღეს გავდივარ ქალაქიდან... ტყუილად მაცივლები, მაინც არ გეტყვი სადა ვარ... არ მჭირდება-მეთქი მანქანა. ეგადა მკლია შენც გაგზავი შარში... ისე მომენატრა შენთან დელაპარაკება... ნუ ავინებ, ბევრი მეგვეწის უბედური, გაიქცე, თავს უშველე! მართლა გეუბნები... ლექსო, თავი დამანებე, არ მჭირდება შენი დახმობა! ერთი სათხოვარი მაქვს მხოლოდ.. მარიამთან აღე ხომდე ხანდახან, ხომ იცი მარტყობოდა ქალია რა? შენთანაც იყო ბესო? არა, ლექსო, არ ჩავბარდები, შენ მაინც ხომ იცი, რომ არ ჩავბარდები. მოკლედ, მარიამი არ მიატოვო... გამაღოთბა ძამიყო, გელავი! არ გეწყინოს, უნდა დავცოცხლო ყურმილი! (ცოტა ხანს უძრავად დგას. შემდეგ ფანჯარასთან მიდის, შემოდის მარიამი პურით ხელში)

კახა. (ღიჯილით) თქვენა ხართ?

მარიამი. ხომ არ გაგვიცხობა პური?

კახა. არა. (ქდება და გამგელებული იწყებს ჭიქას, მაგრამ მალევე წყვეტს და ჩაიფიქრდება)

მარიამი. (ტკივილით ეუბნება) რატომ არ ჭამ?

კახა. აღარ მინდა! (ვევად ფანჯარასთან მიდის).

მარიამი. ირინეა...

კახა. (მოტრიალდება) რა თქვით?

მარიამი. ირინეა ძალიან ნანობს!

კახა. ირინეა კარგი გოგია!

მარიამი. (ფრთხილად) შენ კიდევ გიყვარს?

კახა. (იფიქრებს) მერე რა რომ მიყვარს, მე დედაჩემიც მიყვარს, მაგრამ ჩემთვის აღარ არსებობს! (შეარტვება). აღაღტს ბავშვობიდან მიმაჩვიეს, ქალბატონო მარიამ!

მარიამი. რას აპირებ ახლა?

კახა. ცოტა ხანი ვაჯალ!

მარიამი. საერთოდ?

კახა. რა ვიცი, ვიცხოვრებ, სანამ მოზომილი მაქვს ამ წუნქალ ცხოვრებაში! (პაუზა) მამაკითე, ავწუწუნდი ცოტა!

მარიამი. ყველაფერი წინაა, კახა! (კახა მხერბს იჩიჩავს და თავს ჩაკვილებს) მოდი ჩემთან! (კახა დგება და ტანტზე ქდება მარიამის გვერდით. მარიამი მკლავს გადახვევს მას. კახა თავს ჩაუღვებს კალთაში) (მარიამი თმზე ეფერება ბიჭს, და საღდაც სივრცეში ეყინება მხერბ)

მარიამი. ზუსტად ასე ედო ჩემს კალთაში თავი გურამს... შენ ჭვარი გწერია!

კახა. ვინ არის გურამი?

მარიამი. ბიჭო, რომელიც მე მიყვარდა. მხატვარი იყო, როგორც ამბობდნენ ძალიან ნიჭიერი მხატვარი.. მე ჩვილები ვლის წიყავი მაშინ... გურამი ოცდასამის. ერთ მშვენიერ დედს მოვდა ჩემთან, რაღაც უცნაურად აღგზნებული და აფორიაქებული... სამხრათი განუწყვეტლივ მელაპარაკებოდა და მიხნიდა: რაღაცა, მე ვხვდებოდი, რომ მან ხელი ჩაქნია, დაიღალა, მაგრამ რატომ, რატომ, რატომ ამაში ველარ გავერკვიე... გურამმა მხოლოდ სამჯერ შეწყვიტა თავისი უცნაური მონოლოგი და სამჯერც ხამჭარულაში გავიდა... თურმე იქ ლუმინალის ტბა ლეტებს ფხვნილს და სვამდა. ბოლო დღეებში ყველა მეგობარი და საყვარელი ადამიანი დაიარა და რაღაცა საჩუქარი გაუყვია, ნახატები, კი ერთიანად დაწვა... ბოლო, საშარაულოდან გამოსვლისას კალითაში ჩამიღო თავი, ბინდი, ბინდიო, თქვა და დაძინა... ჩემს მუხლებზე დაძინა... აღარც გაუღვიძია! მერე მე ფსიქიატრიულში მოვხდი და ორი წელი დაეკვიცლავე პალატაში. არ ვიცი, რატომ დამსაჯ ასე, შეიძლება იმიტომ, რომ მე მისი არ მესმოდა? (პაუზა) და იქ, იმ პალატაში თვეების განმავლობაში ისე აეწყო, რომ დღე დაღამე შემეცვალა. დღისით მიძინა, ღამით კი ვიღვიძებოდა და მთელი ცხოვრება უსხარულად ღამე მეგონა... უსხარულად კუნატიც ღამე... ამას იმიტომ გუბნები, რომ თქვენ თითქოსდა ხელოვნურად შეცვალეთ დღე ღამეზე და შვის სინათლე დაივიწყეთ. ენერჯია, აი შესანიშნავი სიტყვა, მცნება... ენერჯია, რომლისგანაც დაცლილი ხარ შენიც. მეც, გურამიც... სილამაზის, შვის სიყვარულის, კეთილქმედების ბოროტად ბრძოლის ენერჯია... ეს ჩვენი უნიკობაა, კახა და ნურც ბედისწერას და ნურც ნუარავის სხვას ნუ გავამტყუნებთ! მერე იყო ტყვიასვით გაქროლილი ან უაზროდ გაწეული წლები... იყო ქმარი, მშვენიერი ვაჟიკი, რომელმაც მიმატოვა, არც მას ეყო ენერჯია ჩემი აპათიის დასაძლევად, რაშიც არ ვამტყუნებ, მე ხომ ვერაფერი შევთავაზე მას... შვილიც არ გვეყოლა... და მერე გამოჩნდი შენ, ჩემო კახა... და მე ვიგრძენი, რომ შენ შეიძლება გახდო ჩემი უსასრულო განვლილი ცხოვრების გამართლება. მე მინდოდა გამეგო შენთვის, დაგხმარებოდი. მაგრამ როგორც ვხედავ ვერც ვერაფერი გოშველ.

კახა. (დგება) ცდებით!

მარიამი. ვცდები?

კახა. დიახ, თქვენ... თუმცა, ახა რად ვინდათ სიტყვები?

მარიამი. მინდა მინდა! (და უცრად იფეთქებს ქუჩიდან ხმური, მანქანების და ბორბლების წრბინისა, სინათლის მკვეთრი ზოლი და მეგაფონის ხმა შემოიჭრება ოთახში. მეგაფონის ხმა — კახა, ბესო ვარ, დაგვნებდი) სახლი გარშემორტყმულია! (კახა ფანჯარას ეცემა, შემდეგ გველანგინებით მოტრიალდება და იარაღს იძრებს ქამრიდან)

მეგაფონის ხმა — კახა, დაგვნებდი... და სისულელების გარეშე. (კახა კარისკენ გარბის, მაგრამ კარზე ჭვარცმულივით გაკრული მარიამი შეეყოვნებს).

მარიამი. (უსიციტლო ხმით) ეს მე დავრტყე, კახა! (გოგონებელი კახა ცოტა ხანს უძრავად დგას და მარიამს უყურებს, შემდეგ მოტრიალდება და ფანჯარას აღებს)

კახა. (მტკიცე ხმით) არ ამოხვდით; ბესო, თითონ

ჩამოვალ! (და იარაღს ფანჯრიდან ქუჩაში იტყობს, შემდეგ გაქცევებულ ქალთან მიდის და თამბაქუნიც ნის მას) თქვენ ალბათ მართალი იყავით, ქალბატონო! მარიამ, არასოდეს არ ინანოთ თქვენი საცქიელი (ვადის. მარიამი წულმოწყვეტილივით მიდის ფანჯარასთან და ულრონად გადავიკიდება რაფას).

მარიამი. (ყურბი) არ ატივით, არ ატივით, მკლავებს ნუ უტრიალებთ, მკლავებს ნუ უტრიალებთ, არ ეტკინოს... (რაფიდან ჩამოცურდება და ცოტახანს ჩამოქილი ზის იატაკზე, შემდეგ წვავლები წამოიპართება და რამდენიმე გაუბედავ ნაბიჯს აკეთებს) როგორ გადაიხლართა ყველფერი... წვიმა, გოჩა, ვიღაც კაცები შეგაფონებთ... ირინჯას ჩამარალი სინათლის სურნელი ასის, თენგიშმა კიდევ რაღაცა თქვა, მე კი არ მახსოვს...

(მთვარეულივით მიდის მაგიდასთან და უაზროდ გადაადგილებს თევშებს და ჭიქებს). გურამმა კალითაში ჩამიღო თავი... არა, ეს კახა იყო, კახამ ჩამიღო კალითაში თავი. რატომ ამოუტრიალებს მკლავები, მას ხომ ეტკინება... ჩაი ჭერ კიდევ ცხელია. ვერ მოასწრო დღევა... (ღღეს სასეს ჭიქას და მორე ჭიქაში ასხამს... ასე რამდენჯერმე). ჰო, გამახსენდა, თენგიშმა თქვა წერილი მინდა ჩვილ ბოთლში და ოკეანეში გადაუძახხო. უყაცრიელ კუნძულზე ვარ... მერე ამა და ამ განეღე ამა და ამ გრძელზე... თენგიშეც მარტოა! (დგება, აქეთ-იქით იწყებს სიარულს, თითებს იმტარებს და გათიშული მზერა რადიოსთვის გაუშტრება) პატრცემული მოსამართლე, სიკვდილი შემიღის ჩვენს ფანჯრებში... სიკვდილი და მარტოობა! მე შვილებს მიკლავენ... ჩემს შვილებს... ყველა ჩემი შვილია, ყველა ჩემი შვილია, რა არის ამაში გაუგებარი?

ქალაქი გველესამა შემოხვია ვეება კული და წამ დაუწყო თხოულობის მსხვერპლს, ჩვენი გოგო ბიჭების სიცოცხლეს თხოულობს, რათა წყალი მოგვეცეს არსებობისა... (წამით შეტება, თვალს მოაგვეს თათხს და საფეთქლებს ისრესს) არა, ვტყუი! ეს რომელიდაც უზღარიდანაა გველესამეში ხომ არ არსებობენ ხომ არ არსებობენ, პატრცემული მოსამართლე! (ისევ მიდის მაგიდასთან, ისევ ნერვიულად გადაადგილებს თევშებს, ჭიქას, ბოთლს).

ობიექტურად მოწყალეო ხელმწიფეც, თქვენ მართალი ბრძანებით, მთ დაშავეს და კანონს ისინი დასაჯა, მაგრამ... მაგრამ, პატრცემული მოსამართლეც, ნუთუ არაფერი დგას ამ რეალობის მიღმა, სხვა უფრო მართალი და ღრმა სინამდვილე? ჭერ ხომ ჩვენ გავძარცვეთ ისინი და არაფერი შევთავაზე სასაცვლოდ, წავართვი სამართლიანობის გრძნობა... გესმის, მოწყალეო ხელმწიფე... სამართლიანობის გრძნობა! შევადგეთ ამ მკაცრს ცხოვრებაში და ჩვენი თამაშის წესები მთლებელი აღმოჩნდა მათთვის. (თავს დაანებებს თევშებს და წინ გამოიღობს. მოტეხილი და მხრებ-ჩამოყრული) თქვენ არ იფიქროთ, პატრცემული მოსამართლეც, მე მათ კი არ ვამართლებ, მე მხოლოდ მსურს ავიხსნათ, მათი აწეული სულის მოძრაობა! თქვენ მე არ მისმენთ, თქვენ მე არ მისმენთ, ამსობაში კი სიკვდილი და მარტოობა შემოდის ჩვენს ფანჯრებში უსასრულო დამესთან ერთად! (მამფარდ) სად არიან ჩემი შვილები, სად? ყველა ჩემი შვილია, ყველა სედიანთვლება, ყველა ჩემი შვილია, რა

არის ამაში გაუგებარი? (ბარბაცოთ მიღის კარისკენ, აღებს, სინათლე ქრება).

სურათი მირკვ

(გვიდა ორი წელი. მარიამის ოთახში არაფერი შეცვლილა ამ ხნის განმავლობაში. მარიამი მაგიდასთან დგას, ზედ რუკები და პროსპექტები გულშია და გულმოდგინედ ავლებს რაღაც ტეხილ ხაზებს რუკაზე. მაგადასთან ვეებერთელა ჩემოდანი დგას. ზარის ხმა. მარიამი გამოერტყევა და კარს აღებს)

მარიამი. ო, ბატონო თენგიზ, სადა ხარო, რომ აღარ ჩანხარო?

თენგიზი. (შემოდის) ექსტვიან მივლინებაში გახლდით, რამდენჯერმე დაგირკეთ კიდევ..

მარიამი. ჰო, ვერ შემისწრებდით, ბოლო წელიწადი ნათესავის ვცხოვრობდი სოფელში, სულ ორი თვეა, რაც ჩამოვედი!

თენგიზი. მშვენიერად გამოიყურებით! მარიამი. მე მადლობაც ვერ გითხარით მამო. ამდენი ურადღებოსათვის! თქვენი ყვაილებით მიყენა პალატა იყო მორთული.

თენგიზი. (ფრთხილად) ახლა როგორ გრძნობთ თავს?

მარიამი. ექიმებს თუ ვენდობთ, ახლა ჭანმრთელი ვარ, აღარც ქალეცინაციები, აღარც დეპრესია... თითქოს თავიდან დავიწყე ცხოვრება!

თენგიზი. მოხარული ვარ! (ასუსხის შემდეგ) ეს რა რუკებია?

მარიამი. (იციანს) ხომ ვგავარ მრისხანე გენერალს ბრძოლის წინ?

თენგიზი. (ღიმილით) ცტა არ იყოს! ეს ჩემოდანიც? მიემგზავრებით სადმე?

მარიამი. დიახ. თენგიზი. კვლავ სოფელში?

მარიამი. არა. თენგიზი. ბატონო?

მარიამი. ახლა სწორედ მარშრუტს ვადგენდი! თენგიზი. კახსთან მიემგზავრებით?

მარიამი. დიახ, კახსთან! თენგიზი. (პაუსის შემდეგ) რამდენი დარჩა მოსახლელი?

მარიამი. ორი წელი და 17 დღე. თენგიზი. კი მაგრამ მარტო მიზრძანდებით?

მარიამი. არა, ლექსო მომყვება, კახს მეგობარია! პრინციპში დარღვევები რომ არ ჰქონოდა, უფრო მალე გამოვიყვანდი!

თენგიზი. იქაც დარღვევები აქვს?

მარიამი. ეს მე სრულიად არ მიკვირს... თუმცა სამე რაღაც წერილმანებს ეხება! (იციანს) ძალიან დახვეწილი იუმორი კი ჰქონია, ისეთ სასაცილო წერილებს მიგზავნიდა... (უცერად მოიწყენს) ირინჯას კი არც ერთ წერილზე არ უპასუხა... ის კი არა, საკუთარიც გაუხსნელი მოუვიდა...

თენგიზი. ძალიან სახლფორთო მოგზაურობას კი შედგომიხარო...

მარიამი. (წამით თავს დანებებს რუქს და წელიწადში ვაიმართება) ბატონო თენგიზ, ჩვენთან ინსტიტუტში ერთი ქალი მუშაობს... ძალიან ნატანჯი ადამიანია... მას წლები პატიმრობაში აქვს გატარებული.

არავის აწუხებს ხოლმე მოგონებებით, მაგრამ ერთხელ სრულიად მოულოდნელად თავის წარსულს დამიწყო საუბარი... თურმე მათ კოლონიაში თუ ზონაში როგორც ეპახიან, დღემი ორჯერ ცხენებმული ორთავლით ხაქმელი შემოჰქონდა. ცხენს პატარა კვიცი ახლდა ხოლმე, რომლის დანახვაც პატარაი ქალე-ბისათვის კუშმარობი დღესასწაული იყო. ყველა ანე-ბივრებადა კვიცს. უკანასკნელ ლუგას უყრფდა, ეფერებოდა... და ერთხელაც ასეთ ფერება-თამაში გართულმა კვიცმა ვეღარ მოასწრო დედასთან ერთად კოლონიიდან გაღწევა. ინსტრუქტორი კი მეორე დღიდან აღევიმარის გაღება აღარავის შეეძლო. (ტელეფონის ზარი. მარიამი უტრემოსს იღებს) ჰო, ლექსო... მე უკვე მზადა ვარ... ათ წუთში? კარგი... გელო! (თენგიზს) ლექსო დარტყა!

თენგიზი. შემდეგ, ქალბატონო მარიამ?

მარიამი. შემდეგ გართ დარჩენილმა დედამისმა, კიხინი ატება, თავის კვიცს უზნობდა... შეეხვეწნენ პატიმარი ქალები ოფიცერს, მაგრამ კიშარი ვერ გააღებინა... დაფთებულნი კვიცი კი აქეთ-იქით დაქროდა. გასაცვლელს ძებდა, მავთულხლართს აწუღებოდა მეკრდით... და აქ თურმე მეკრდისხსილიანებული კვიცის დანახვაც ქალები აჩანდნენ და სულ დაღუწეს იქაურობა. ბოლოს და ბოლოს კოლონიის უფროსი იძულებული ახდა გაეღო კიშარი... კვიცი გართ გავარდა და აქიხინებულ დედას გადააქლო კისერი! აქ კი უკვე ქალებს აუტუდათ ტირილი, რადგანაც ყოველ მათგანს თავთავის კვიცი ჰყავდა სადღაც დატოვებული! გასაგებია?!

თენგიზი. რა, ქალბატონო მარიამ?

მარიამი. კახა ჩემი კვიცია, ჩემი კვიცი! და საერთოდ ჩემის არიო, ჩვენ ყველანი ცოტ-ცოტა მიუსაფარი ხალხი ვართ, ბატონო თენგიზ, რაღაც ამოებას ვართ შემბული და მოავარი კი გვაიწყუდებ... ერთმანეთისკენ სავალი გზების ძებნა... გზების, რომელიც უკვე ბალახმა გაავერანა! (ჩაფიქრდება და კვლავ რუქას ჩააჩერდება)

თენგიზი. (ჩუმად) მეც ვეძებ ასეთ გზას, ქალბატონო მარიამ, თქვენსკენ სავალ გზას! მოკლედ ჩემი აქამდე უსამართლო ბედი თქვენს ხელთაა! (ხან მოკლე სიჩუმის შემდეგ) მე თქვენ მიყვარხარო!

მარიამი. (რუქას ჩასჩერებია) არა! თენგიზი. (ტყვიანაყრავით) არა?

მარიამი. არა! ახე არ ივარგებს! სჯობია აქედანაც მატარებლით... პრინციპში ნახევარ დღეს ვაგებთ.

თენგიზი. (უცებ ვერ ხვდება) მატარებლით? მარიამი. (თავს ასწებს) დიახ, მატარებლით! რატომ უნდა ვიყოთ დამოკიდებული ამინდზე?

თენგიზი. (მოულოდნელად ვაღიშება) რასაკვირველია, რატომ უნდა ვიყოთ დამოკიდებული ამინდზე! თუ ნებას დამრთავთ თქვენს ჩემოდანს ჩავიტანა.

მარიამი. (გამოერკვევა) დიახ, წასვლის დროა უკვე! (თენგიზი ხელს ჰკიდებს პარეს და გადის, მარიამი საწვიმარს იცემს, შემდეგ რუქას გადაუსვამ ხელს) შენსკენ სავალი გზებია!..

(გაღის. ოთახში კლავისინის მელოდია დიდგრე-ბა, ინდუელთან ერთად, რაღაც გამოუცნობ იმედსაც გვიპირდება).

დასასრული